ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΕΤΟΣ ΚΕ'.— ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1950 - ΤΕΥΧ. 1

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
† Ο ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΝΗΣΩΝ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΤΟ Α΄ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΑΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ ΤΟΥ Α΄

λ΄

ΠΕΡΝΑι Ο ΧΡΟΝΟΣ

ΠΕΡΝΑι Ο ΧΡΟΝΟΣ, καὶ εἰς τὴν ψυχήν μας ἀποστάζει συγκλονιστικὴ μελῳδία χαρᾶς καὶ λύπης, ὁ τόνος τῆς χαρᾶς εἶναι βαθύτερος, ἴσως διότι τὸ ἀληθινό μας εἶναι εἶναι ἀθάνατο. Τὸ Νέον ἔτος ὡς ἕνα ὡραῖον βιβλίον ἀνοίγεται ἐνώπιόν μας, κάθε ἡμέρα του καὶ μία σελίδα, ἡμεῖς θὰ τὴν γράψωμεν, εἶναι λευκὴ ὡσὰν τὸ χαρτί, ἁγνὴ ὡσὰν ὅραμα μπροστά μας, ἀγγελικὴ ὡσὰν πρόσωπον παιδιοῦ. Κάποιος ποιητὴς εἶπεν ὅτι ἡ λευκότης τοῦ χαρτιοῦ δὲν ἐπιτρέπει νὰ γραφῇ ὅ,τι δὲν εἶναι ἁγνό, ἄξιο. Εἰς τὸ χαρτὶ ὁ συνθέτης θὰ γράψῃ τὴν συμφωνίαν του, ἡ τράπεζα τὴν ἐπιταγήν της, ὁ φοιτητὴς τὰς ἐξετάσεις του, ὁ ἰατρὸς τὴν συνταγήν του, καὶ ὁ Πατριάρχης τὸ Πιττάκιόν Του.

Ἀποχαιρετίζουσα τὸ ἔτος τὸ ὁποῖον ἐπέρασεν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὑπεγράμμισεν ἰδιαιτέρως τὴν εὐκαιρίαν ἡ ὁποία μᾶς δίδεται νὰ σταθῶμεν καὶ νὰ περισυλλεγῶμεν, νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι εἴμεθα ἄνθρωποι, καὶ δὲν πρέπει ν᾿ ἀφήσωμεν τὸν ἑαυτόν μας εἰς τὸν ἐγωϊσμόν. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄνθρωπος, ὅταν εὑρίσκεται εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ταπεινώσεως, τῆς συντριβῆς, τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς συναισθήσεως, ὅτι μόνον ἀπὸ τὸν Θεὸν μπορεῖ νὰ πάρῃ τὴν ἀληθινὴν γνῶσιν. Ἡ μεγάλη νίκη του εἶναι νὰ καταλάβῃ ὅτι μόνος του, χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἀδυνατεῖ νὰ κάμῃ τι, καὶ εἶναι μεγάλη εὐτυχία τὸ νὰ κατανοήσῃ τοῦτο καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Θεόν. Παρόμοιαι σκέψεις εἶναι τὸ πνευματικὸν κλῖμα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Β΄

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ.

Ἡ συνομιλία μὲ τὴν Α. Θ. Παναγιότητα γίνεται πάντοτε εἰς θερμὸν τόνον λεπτότητος καὶ προσοχῆς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ χρηστῆς διαθέσεως, συνομιλία ἁπλῆ, οὐδέποτε κοινή, ἀναβρύουσα ἀπὸ ψυχολογίαν γαληνιαίαν, αἰθρίαν καὶ προειδοποιημένην.

Πιστεύει ὅτι ὅλοι ἔχουν νὰ δώσουν τὸ ἰδικόν των, καὶ ὁ καθεὶς εἶναι μιὰ μοναδικὴ καὶ ἀναντικατάστατη ψυχή. Ὁ Θεὸς καλεῖ τὸν καθένα κατ᾽ ὄνομα, καὶ γίνεται τόση φροντὶς νὰ εὑρεθῇ ἡ χαμένη δραχμή.

Κλεισμένον βιβλίον εἶναι συνήθως ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸν ἄλλον, δύσκολα θὰ τὸν καταλάβωμεν, εἴμεθα μόνοι, πάντα μόνοι καὶ δὲν ξεύρομεν πίσω ἀπὸ τὰ μάτιά του τί σκέπτεται, ὅταν μᾶς χαμογελᾷ, ὅταν μᾶς ὁμιλῇ. Καὶ τὸ καλλίτερον εἶναι ἀντὶ μὲ συζητήσεις νὰ τὸν πείσωμεν, νὰ καλλιεργήσωμεν μαζύ του κάποιαν οἰκειότητα, νὰ τοῦ ἀναγνώσωμεν τὴν σελίδα ἡ ὁποία μᾶς συνεκίνησε, νὰ ἀκούσωμεν μαζύ του ἀνωτέραν μουσικήν, νὰ δημιουργήσωμεν ἐπικοινωνίαν ψυχῆς εἰς σφαίρας ὑψηλάς; νὰ μὴ ἐπιχειρήσωμεν δὲ νὰ τὸν πείσωμεν ἀμέσως. Τὸ νὰ τὸν καταλάβωμεν, νὰ σταθῶμεν εἰς τὴν γωνίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν βλέπει τὰ πράγματα, νὰ τὸν συμπαθήσωμεν, εἶναι δύσκολον, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ συνταυτισθῶμεν μαζύ του, ἔστω δι᾽ ὀλίγας στιγμάς, καὶ νὰ εἴμεθα χωρὶς ἰδιοτέλειαν. Ἡ συζήτησις δὲν εἶναι πάντοτε ὠφέλιμη, καὶ διὰ νὰ συζητήσωμεν πρέπει νὰ ἔχωμεν γαλήνην, πηγάζουσαν ἔνδοθεν, ἀπὸ ἀρχὰς ὑψηλάς, ἀπὸ καθαρότητα καὶ καλωσύνην καὶ προσπάθειαν νὰ ἀνυψώσῃς ἐν πρώτοις τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου, νὰ τὴν προσεγγίσῃς, καὶ ἀκολούθως νὰ συλλάβῃς ὅ,τι καλὸν ἔχει αὐτὴ καὶ ὅ,τι καλὸν ἔχει ὁ κόσμος γύρω μας καὶ ἐντός. Τί μυστήριον ὁ ἄνθρωπος, τί μυστήριον ὁ ἄλλος δι᾽ ἡμᾶς!

Τὰ πρόσωπα δὲν εἶναι ὅπως τὰ θέλομεν ἡμεῖς, ἔχουν ἰδικόν των κόσμον, ἡ ἐπιδίωξίς μας δὲν πρέπει νὰ εἶναι νὰ δεσπόσωμεν αὐτῶν, οὔτε νὰ λυγίσωμεν τὴν θέλησίν των πρὸς τὴν ἰδικήν μας, ἀλλὰ νὰ τὰ κατανοήσωμεν, νὰ τὰ ἀγαπήσωμεν καὶ νὰ συνεργασθῶμεν, προσαρμοζόμενοι πολλάκις ἡμεῖς πρὸς αὐτοὺς καὶ πρὸς τὰ πράγματα, ὑποτάσσοντες ὅμως πάντοτε τὴν θέλησίν μας κατ᾽ οὐσίαν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ. Μόνον κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον ἀντὶ ἀταξίας θὰ δημιουργήσωμεν εἰς τὴν ζωήν μας τάξιν, ἰσορροπίαν, ῥυθμόν, γαλήνην, θὰ ἐναρμονισθῶμεν μὲ τὸ σύμπαν καὶ θὰ εὕρωμεν τὸν ἀληθινόν μας προσανατολισμόν.

Γ´

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΛΗΡΙΚΟΥ.

Ἀπὸ τοὺς ὡς ἄνω στοχασμοὺς — φρονεῖ ἡ Α. Θ. Παναγιότης — πρέπει νὰ ἐμφορῆται ἰδιαιτέρως ὁ κληρικός, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποστολὴ εἶναι νὰ φέρῃ εἰς τὸν ἀσθενοῦντα κόσμον τὸν λόγον καὶ τὴν ἀγάπην, τὰ θεῖα ταῦτα δῶρα. Ὁ κληρικὸς πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ὑπομονὴν τῶν μεγάλων ἀποτελεσμάτων ἐπάνω εἰς σχέδια, εἰς ἐργασίαν ἀκαταπόνητον, τὴν ὑπομονὴν ποὺ δὲν θὰ τὸν καταλαβαίνουν καὶ θὰ ἀμφιβάλλουν καὶ θὰ ἀδημονοῦν, τὴν ὑπομονὴν τῆς ἀναμονῆς ἐκείνου τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ ὁ χρόνος, ὁ χρόνος ποὺ ἀναστήνει ἀπὸ τὰς παραγνωρίσεις καὶ τὰς παρεξηγήσεις. Ὁ κληρικὸς δὲν θὰ σταθῇ ὡσὰν ἀκίνητο νερό, δὲν θὰ ἀποτελματωθῇ, ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ ἕνα ῥυάκι εἶναι, ζύμη εἶναι, καινούργιος πάντα κόσμος.

Ἡ Παναγιότης Του ζητεῖ τὸν κληρικὸν νὰ γίνῃ προσεκτικὸς πρὸς τὰς γύρω μας ψυχάς, πρὸς τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς ἀδυνάτους, πρὸς τὸν λαόν, νὰ ἀφιερώνῃ δι᾿ αὐτὸν πολὺν χρόνον, καὶ δίδει πρώτη Αὐτὴ τὸ φωτεινὸν παράδειγμα, ἀφαιροῦσα πολυτίμους ὥρας ἀπὸ τὰς ὑψηλάς Της εὐθύνας, ἀπὸ τὰς ἐπιβεβλημένας ἀναπαύσεις Της. Φορτώνει τὰς στιγμάς Της μὲ σκέψεις καὶ φροντίδας, μὲ ἐλπίδας καὶ ἀνησυχίας, μὲ τὴν προσπάθειαν νὰ νικήσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα καὶ τὸν ἑαυτόν Της. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν καταπραΰνομεν τὸν ἔμφυτον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐγωϊσμόν, εὐρύνομεν τὸν ὁρίζοντά μας καὶ δίδομεν εὐγένειαν εἰς τὴν ζωήν μας καὶ εἰς τὴν προσωπικότητά μας.

Μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς καθημερινῆς ζωῆς θὰ κτίσωμεν τὸν πύργον μας, τὴν δύναμίν μας, τὴν ἀσφάλειάν μας, τὴν αἰωνιότητά μας. Δὲν θὰ κυττάξωμεν ἔξω ἀπὸ τὴν ζωήν, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζωήν, ἀλλὰ εἰς τὴν ζωήν, διὰ νὰ τὴν ἀνυψώσωμεν. Πρέπει νὰ ἀποκτήσωμεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτόν μας καὶ εἰς τὴν ζωήν, πρέπει νὰ ὡριμάσωμεν, τότε θὰ καταλάβωμεν ὅτι δὲν χρειαζόμεθα ἔκτακτα γεγονότα διὰ νὰ δράσωμεν, νὰ γίνωμεν μεγάλοι. Τὸ κοινὸν πρᾶγμα, τὸ εἰς μεγάλην ἔκτασιν ἐκτεινόμενον, ἔχει συνήθως περισσότερον μεγαλεῖον, μυστήριον, ἀπόδειξις ἡ θάλασσα, ὁ ὠκεανός.

Δ΄

Η ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ.

Ἐὰν θέλῃ ὁ ὁμιλῶν νὰ τὸν ἀκούουν μὲ ἐνδιαφέρον, πρέπει ἡ ὁμιλία του νὰ εἶναι συγκεκριμένη καὶ ὄχι ἀφῃρημένη. Τὸ Εὐαγγέλιον ἀκούεται πάντοτε μὲ βαθεῖαν προσοχήν, ἀκριβῶς διότι εἶναι συγκεκριμένον, ἔχει ἱστορίαν, χρονικὰ ἀπὸ μικρὰ πράγματα. Ὁ νοῦς χωρὶς κόπον ἀκολουθεῖ μίαν ἰδέαν, μίαν διδασκαλίαν περιβεβλημένην μὲ γεγονότα.

Ὁ κηρύττων πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἐπίσης ὅτι, διὰ νὰ τὸν ἀκούουν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ὑπ᾿ ὄψιν του τὴν εὐαισθησίαν τῶν ἀκροατῶν του, ὑπὸ ποίας ἐντυπώσεις αὐτοὶ ζοῦν, τί τοὺς ἀπασχολοῖν, εἰς τί δονεῖται ἡ ψυχή των. Ἀκούεται ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τίθεται εἰς τὸ αὐτὸ μῆκος κυμάτων.

Ἀπὸ μερικὰ πράγματα τῆς τρεχούσης ζωῆς δύναται νὰ ἀναχθῇ ὁ κηρύττων εἰς μίαν μεγάλην διδασκαλίαν, τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν θὰ τὴν κατανοήσωμεν καλύτερα, ἐὰν μελετήσωμεν τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Τὰ καλύτερα χωρία διὰ τὴν θείαν Εὐχαριστίαν (Ἰωάννου VI) προέρχονται ἀπὸ τὴν παρακολούθησιν τοῦ λαοῦ, εὑρισκομένου εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἄρτου του. Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θανάτου ἑνὸς φίλου ὁ Ἰησοῦς δίδει τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἀναστάσεως. Πλάγι εἰς ἕνα πηγάδι δίδει τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ὑπερφυσικῆς ζωῆς, τῆς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρείας τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τὴν ἐκδηλουμένην φιλοδοξίαν τῶν Ἀποστόλων λαμβάνει ἀφορμὴν καὶ ὁμιλεῖ διὰ τὴν ἐξουσίαν. Ἀπὸ τὴν θέαν ἑνὸς παιδιοῦ, ἑνὸς γεωργοῦ ὁ ὁποῖος σπείρει, ἑνὸς ἁλιέως, ἀπὸ τὴν συνήθειαν νὰ πλύνουν τὰς χεῖράς των, ἀπὸ τὴν ἄκαρπον συκῆν, ἀπὸ τὸ πανόραμα τῆς Ἱερουσαλήμ, συνάγει ὑπερόχους διδασκαλίας. Γεγονότα ἢ προβλήματα συγκεκριμένα δίδουν τὴν ἀφετηρίαν δι᾿ ἕνα θεῖον μάθημα.

Τὸ κήρυγμα πρέπει νὰ κρατῇ τὸν χαρακτῆρα τῆς ζωντάνιας, τοῦ ἐπικαίρου, τοῦ συγκεκριμένου, τῆς σφαδαζούσης ζωῆς, δὲν πρέπει νὰ εἶναι μία σύνθεσις μὲ περιεχόμενον ἀφῃρημένον, καθαρὰ φιλοσοφία, καθαρὰ θεολογία. Πηγὴ ἀναβρύουσα πρέπει νὰ εἶναι ὁ κήρυξ τοῦ θείου λόγου, νὰ δίδῃ τὸ ἀθάνατο νερὸ εἰς τὸν διψῶντα. Δὲν θὰ εἴπῃ ὅλα ὅσα γνωρίζει, ὅσα ἔχει, διὰ νὰ ξεδιψάσῃ ὁ ἄνθρωπος, ἕνα ἢ δύο ποτήρια νεροῦ ἀρκοῦν, δὲν θὰ πιῇ ὅλην τὴν βρύσιν.

Κάθε πρᾶγμα εἰς τὴν ζωήν, κάθε γεγονός, φαίνεται ὡσὰν ἀσυνάρτητο, ἀλλ᾿ ἔχει τὴν συνάφειάν του, ἔχει τὸ νόημά του, ἔχει τὴν σχέσιν του πρὸς τὸ λυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον. Καὶ διδάσκω ἕνα Χριστιανὸν δὲν σημαίνει ὅτι δίδω εἰς αὐτὸν γνώσεις, ἀληθείας ὑπὸ τύπον ἑνὸς Πιστεύω, ἀλλὰ τὸν βοηθῶ νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογήν, εἰς ἐ-

νέργειαν τὰς ἀληθείας αὐτὰς εἰς τὴν ἰδικήν του ζωήν, εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον. Αὐτὸ θὰ πῇ πίστις. Ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ μάθῃ νὰ βλέπῃ ὅτι ἀνάμεσα ἀπὸ ὅλα τὰ γεγονότα ἔρχεται ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν καὶ ὅτι πρέπει νὰ εἶναι συνεργάτης εἰς τὸ ἅγιον αὐτὸ ἔργον.

Ε΄

Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΣ.

Ὅταν λέγωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι Οἰκουμενική, Καθολική, δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν κυρίως ὅτι αὕτη περιλαμβάνει ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλ᾽ ὅτι εἶναι ἕνα ὅλον, ἕνας ὀργανισμός, ἔχων ἀρχηγὸν τὸν Χριστόν. Ἡ καθολικότης δὲν ἀφορᾷ τόσον τὴν ἔκτασιν τῆς Ἐκκλησίας, ὅσον τὴν παντοδυναμίαν της. Ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὁ Χριστός, ἐκεῖ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἔλεγεν ὁ Ἰγνάτιος. Ὡς Καθολικὴ ἡ Ἐκκλησία, σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὀργανικῶς εἶναι ἡνωμένη μὲ τὴν παντοδυναμίαν του.

Ἀπὸ αὐτὸ προκύπτει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐκτείνεται παντοῦ, ἀγκαλιάζει τὰ πάντα, ἀλλ᾽ αὐτὸ εἶναι ἕνα καθῆκον, μία ἀποστολή, προοπτική, δὲν εἶναι γεγονός. Καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς μαζευμένοι εἰς τὸ ὄνομά Του, ὁ Χριστὸς εἶναι ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἄρα μαζύ του καὶ ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας περικλείει τὴν ἑνότητά της καὶ τὴν ἁγιότητά της. Δὲν εἶναι ἡ ἁπλῆ ἕνωσις, ὅπου καταφεύγει κανείς, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀγωνίαν, εἶναι κἄτι ἄλλο ποὺ δὲν δίδεται μὲ τὸ σύνολον τῶν μελῶν, ἀλλὰ ποὺ δημιουργεῖ ἕνα νέον ὄργανον. Καὶ αὐτὸ «τὸ ἄλλο» εἶναι τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον, ἡ οὐσία καὶ τὸ θεμέλιον ὅλων τῶν πραγμάτων.

Ἐπὶ τοῦ τοιούτου ἐδάφους τῆς Ἐκκλησίας συνεστήθη ἐν τοῖς Πατριαρχείοις «Ἀδελφότης τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου», μὲ σκοπὸν νὰ συνδέσῃ καθ᾽ ἕνα τῶν ἀποδήμων τέκνων της ὡς ἄτομα καὶ ὁλότητας, ὡς ὀργανώσεις καὶ ὡς κοινότητας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸν φωταυγῆ αὐτὸν φάρον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐνατενίζουν ὅλοι οἱ ἐν τῇ Διασπορᾷ μὲ ἐλπίδα καὶ ἐγκαύχησιν.

Ἤδη εὑρισκομένη ἐν Ἀμερικῇ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἔχει καλλιεργήσῃ τὸ ἔδαφος καὶ ἐδημιούργησεν εὐνοϊκὸν κλῖμα διὰ τὴν εὐόδωσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἀπὸ τὴν μακράν Της πεῖραν τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν τῆς διακονίας Της εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐδιδάχθη πόσον ὠφέλιμον πρᾶγμα εἶναι νὰ ἐνδιαφέρεται κανεὶς διὰ τὸν ἄλλον καὶ κυρίως διὰ τὰ

πνευματικά του τέκνα ὁ κληρικός. Τοιαύτη ἐπαφὴ τοῦ Πατριαρχείου μεθ' ὅλων τῶν ἐν τῇ Διασπορᾷ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, Ὀργανώσεων, καὶ ἐπιχειρήσεων, θὰ προσπορίσῃ εἰς αὐτὸ καλυτέραν καὶ μόνιμον γνωριμίαν, κῦρος καὶ ὑψηλὴν θέσιν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Ἔχει δὲ μεγάλην σπουδαιότητα καὶ ἀξίαν ἡ ψυχικὴ ἐπαφὴ μεταξὺ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἀποδήμων τέκνων της·

Ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης πιστεύει ὅτι μία ἐπιστολὴ ἐκ τοῦ Πατριαρχείου δύναται νὰ γεννήσῃ βαθεῖαν ψυχικὴν δόνησιν, συγκρατεῖ τὴν διεύθυνσιν γεωγραφικῶς, εἶναι καθημερινὴ ὁμιλία, ἐπαναφέρει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς συνειδήσεως τόσας ἀναμνήσεις καὶ παραδόσεις, γίνεται συνεχὴς ὑπόμνησις καθηκόντων, μία περγαμηνὴ ἀνηρτημένη εἰς τὸν τοῖχον εἶναι ἡ πλέον ἐπίσημος ἀναγνώρισις ὑπηρεσιῶν, κρατεῖ τὸν ῥυθμὸν αὐτῶν ἀδιάκοπον καὶ πάντοτε ἐνεργητικόν.

Σήμερον, καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκτάσεως, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τοποθετεῖ τὴν οἰκουμενικότητά του ἐν πράξει εἰς κλίμακα παγκόσμιον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς τὴν ἁπανταχοῦ τοῦ κόσμου παρουσίαν, ἐγκατάστασιν, εὐδοκίμησιν καὶ αἰσίαν διὰ τὸ μέλλον ἐξέλιξιν τοσούτων πνευματικῶν του τέκνων. Ἡ Παναγιότης Του ἐδήλωσεν ὅτι, ἂν εἶναι ἀληθές, ὡς εἶπεν ὁ Σάρτρ, ὅτι «εἷς ἄνθρωπος εἶναι ὁλόκληρος ἡ γῆ, εἶναι πανταχοῦ παρών, ὁρᾷ πανταχοῦ, εἶναι ὑπεύθυνος δι' ὅλα, καὶ πανταχοῦ παίζεται ἡ τύχη του», τοῦτο ἰσχύει περισσότερον διὰ τὰ πνευματικὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον αὐτῶν, καὶ ἔτι περισσότερον διὰ τὴν ἐξ αὐτῶν καὶ δι' αὐτὰ εὐθύνην τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν αὐτῆς, καὶ τὴν πληρότητα τῆς ἀποστολῆς ἣν ἀνέθηκεν εἰς αὐτὴν ὁ Ἱδρυτής της, περιεθρίγκωσαν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, καὶ καθηγίασαν θυσίαι καὶ καθαρμοὶ πολλῶν αἰώνων. Τὴν δὲ θέσιν, ἀποστολὴν καὶ εὐθύνην της ἡ Ἐκκλησία συναισθάνεται βαθύτατα σήμερον, ὄχι μόνον ἀπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τοῦ παρελθόντος ὁρμωμένη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πάλλουσαν πραγματικότητα, ἀπὸ τὴν εὐτυχῆ πίεσιν αὐτῶν τῶν πραγμάτων.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης πιστεύει καὶ διατρανοῖ ὅτι ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν αὐτὴν καὶ κατανόησιν ἑκατέρωθεν τῶν πραγματικοτήτων τούτων θὰ δημιουργηθῇ τοιαύτη ἀλληλεγγύη, ὥστε διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας ὄχι μονάχα νὰ ἐπεκταθῇ ὁ ἀμπελών της εἰς τοὺς ἀπεράντους σημερινοὺς ὁρίζοντας τῆς Οἰκουμένης, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναθάλουν ἡμέραι νέου μεγαλείου καὶ ἀπροβλέπτων πνευματικῶν ἀποτελεσμάτων, μὲ ἀφετηρίαν καὶ πηγὴν ζωοπάροχον καὶ ἀστείρευτον ἀπὸ τὸ αἰωνόβιον τοῦτο Κέντρον.

Τῆς Ἐκκλησίας βεβαίως οἱ σκοποὶ εἶναι ἀναλλοίωτοι καὶ αἰώνιοι,

αἱ μέθοδοί της ὅμως ἐξελίσσονται καὶ πρέπει νὰ ἐξελίσσωνται, πρέπει αὐτὴ νὰ κινῆται ἐντὸς τῆς ἀνθρωπίνης πραγματικότητος. Θὰ μᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία, εἶπεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, νὰ λάβωμεν σαφῆ θέσιν καὶ νὰ μελετήσωμεν τὴν πραγματικότητα μιᾶς ἀνθρωπότητος ἐπικινδύνως προχωρούσης. Εἶνα ἀνάγκη σκληρὰ νὰ ἀφομοιώσωμεν τὰς καταστάσεις, νὰ συνειδητοποιήσωμεν τὰς πραγματικότητας, νὰ ἀναπτύξωμεν μεγαλυτέραν γοργότητα εἰς τὴν προσαρμογήν, καὶ νὰ χειραγωγήσωμεν τὴν περαιτέρω ζωὴν καὶ ἀνέλιξιν τῆς Ἐκκλησίας, τὸ δὲ ἔργον εἶναι εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, καὶ ἀνταποκρίνεται τοῦτο πρὸς τὴν ὀνομασίαν καὶ τὴν ἀληθινότητα τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς στρατευομένης.

ϚΤ΄

Μὲ τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμάς μας δὲν κάμνομεν συστηματικὴν ἀνασκόπησιν τῶν ἔργων καὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Ἀθηναγόρου, δὲν γράφομεν ἱστορίαν, ἡ ὁποία σημαίνει ἐπανευρίσκω καὶ σταματῶ τὸν χρόνον, διὰ νὰ ἀντλοῦν οἱ ἄλλοι καὶ εὐχαρίστησιν καὶ παραμυθίαν. Οὔτε ἀναφέρομεν ὅλα τὰ γεγονότα, ὅπως εἶναι σὺν ἄλλοις καὶ τὸ ὡραῖον Βιβλιοπωλεῖον τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸν περίβολον τῆς Παναγίας τοῦ Πέραν. Ἀλλὰ θέλομεν νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ὀρθοδοξίας» τὸ πνευματικὸν κλῖμα τῆς Λ. Θ Παναγιότητος, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εὑρεθοῦν, διὰ νὰ κατανοήσουν τὴν πορείαν Της, τὸν προσανατολισμόν της. Τότε μονάχα θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀντικρύσουν τὴν προσφοράν Της, τὸ ἔργον Της, τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ μᾶς ἐξαγγείλῃ ἕνα μήνυμα, νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ ἕνα ὅραμα καὶ νὰ δώσῃ τὸ πεντάσταγμα τῶν καθαρμῶν Της.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἶναι ἀπὸ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ζητοῦν τὸ ἰδικόν των, κάμνουν ὅ,τι δὲν θὰ ἠδύνατο ἕνας ἄλλος νὰ κάμῃ καὶ δὲν λέγουν ὅ,τι ἕνας ἄλλος θὰ ἔλεγεν, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ προσηλώνεται εἴς τι τὸ ὁποῖον πουθενὰ ἀλλαχοῦ δὲν ὑπάρχει εἰμὴ μόνον ἐντὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ νὰ δημιουργῇ κἄτι ἀμίμητον. Δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ζύμην, καὶ ὅ,τι εἶναι εὔκολον φαίνεται εἰς Αὐτὴν ἀδιάφορον, ἀκούει τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης τῶν αἰώνων κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά Της, τὴν κραυγὴν τῶν παιδιῶν, τὸ κῦμα τῆς αἰωνιότητος. Δὲν γνωρίζει μονάχα πολλὰ πράγματα, ἀλλ᾽ εἶναι καὶ γεμάτη μὲ καλωσύνην, ὁ Τειρεσίας ἐγνώριζε τὸ μέλλον, ἀλλ᾽ ἠγνόει ὅτι ἡ καλωσύνη καὶ ἡ συγγνώμη δεσπόζουν τοῦ μέλλοντος. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης

γνωρίζει τὸ ὕψος τοῦ ἀξιώματός Της καὶ τὸν ἀναπαλλοτρίωτον θησαυρόν του καὶ ὅτι τὰ βήματα τοῦ Πατριάρχου ἀντηχοῦν εἰς τὴν Ἱστορίαν ὅπως τὰ βήματα τῶν μεγάλων στρατιωτῶν, βλέπει τὸ καλόν. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος στρέφεται πρὸς τὸ κακὸν βλέπει τὸ κακὸν νὰ νικᾷ παντοῦ, ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προσηλώνεται εἰς τὴν ἁπλότητα, εἰς τὴν ἀλήθειαν, βλέπει εἰς τὸ βάθος τῶν πραγμάτων τὴν σιωπηλὴν νίκην τοῦ ἀγαθοῦ. Ἡ λύτρωσις τῆς ψυχῆς γίνεται ἢ μὲ τὴν πρᾶξιν, ἢ μὲ τὴν αὐταπάρνησιν, ἢ μὲ τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Διὰ νὰ κρίνωμεν κἄτι, πρέπει νὰ προσέλθωμεν μὲ ἀγάπην καὶ μὲ καθαρότητα καὶ μὲ φῶς. Μερικοὶ διὰ νὰ ἴδουν τί εἶναι φῶς, σβύνουν πρῶτα τὸ φῶς, οἱ τοιοῦτοι ὅμως ἀντικρύζουν μόνον μαυρισμένην θρυαλλίδα καὶ ὀλίγην στάκτην.

† Ο ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΝΗΣΩΝ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ

ΠΡΟ ΟΛΙΓΟΥ ἕνας Γάλλος ψυχολόγος ἐξέδωκεν ἕνα βιβλίον, ποὺ φέρει τὴν ἐπιγραφὴν «Ἡ προσωπικότης» [1]. Ἡ ἰδιότης αὐτή, ποὺ ὀνομάζεται προσωπικότης, πρέπει νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἀφ᾽ ἑαυτῆς, χωρὶς καμμίαν ἐξωτερικὴν ἐνέργειαν ἢ ἐπιβολήν, νὰ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἄλλους. Ἡ ἐπιβολὴ δηλαδὴ νὰ εἶναι αὐθόρμητος. Ὑπάρχουν πραγματικαὶ προσωπικότητες, τῶν ὁποίων ἡ σύνθεσις ἀποτελεῖται ἀπὸ στοιχεῖα ἐσωτερικά, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν θετικὰ προσόντα, ἀναμφισβητήτου ἐσωτερικῆς ἀξίας. Τὰ προσόντα αὐτά, κατὰ τὸν Γάλλον ψυχολόγον, εἶναι ἡ διανοητικὴ δύναμις, ἡ σταθερότης, ἡ θέλησις, ἡ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ καὶ ἄλλα. Διὰ νὰ συνοψίσῃ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς προσωπικότητος εἰς ὀλίγα λόγια ἀναφέρει τὴν ἑξῆς φράσιν τοῦ ψυχολόγου Ramon Fernandez: «Δύο πρέπει νὰ ἔχῃ κανένας, πρῶτον νὰ εἶναι πέρα πέρα διάφορος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ δεύτερον νὰ εἶναι ἐντελῶς ὅμοιος μὲ τὸν ἑαυτόν του». Πρόκειται περὶ ἀνθρώπου ἀνωτέρου, ἂν ὄχι περὶ ὑπερανθρώπου, ἂν ἠμπορῇ νὰ ὑπάρχῃ τοιοῦτος, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Γάλλος συγγραφεύς, ἔξω τῆς ἐννοίας τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν ὅρον αὐτὸν ὁ φιλόσοφος Νίτσε.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ψευδεῖς προσωπικότητες, θεαματικαί. Προσωπικότητες ποὺ στηρίζονται ὄχι εἰς σταθερὰς βάσεις, ἀλλὰ διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν Εὐαγγελικὴν ἔκφρασιν, ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον. Εἶναι οἱ ἐπιτήδειοι. Δι᾽ αὐτοὺς ὁ ἠθικολόγος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος La Bruyère λέγει: «Δύο μέσα μόνον ὑπάρχουν διὰ νὰ προοδεύσῃ κανένας καὶ νὰ ἀνυψωθῇ εἰς τὴν κοινωνίαν: ἢ διὰ τῆς ἰδίας του ἐπιτηδειότητος, ἢ διὰ τῆς ἠλιθιότητος τῶν ἄλλων».

Οἱ κοσμικοὶ ὅμως αὐτοὶ συγγραφεῖς ὁμιλοῦν διὰ μίαν ἐπιτυχίαν κατὰ κόσμον. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτήν, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐπιβολὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων, χρειάζονται ὡρισμένα προσόντα. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἀνέφερα παραπάνω.

Ἡ Χριστιανικὴ ἀντίληψις περὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ περὶ τῆς πολιτείας τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν δὲν ἀποκλείει τὴν σύνεσιν, τὴν ἄσκησιν τῆς διανοητικῆς μας δυνάμεως. Αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἶπε: «Γίνεσθε

---

[1] C. Legajean, «La personnalité» 1946, Paris.

φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί». Ὁ Μέγας Βασίλειος, πιστὸς ἑρμηνευτὴς τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος, εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, γράφει: «Δεῖ, οἶμαι, τὸν **τέλειον φρόνιμον** εἶναι πρὸς τὸ ἀγαθόν, ἀκέραιον δὲ πρὸς τὸ κακόν» [2]).

Ὁ δὲ χρυσοῦς τὴν γλῶσσαν Ἰωάννης καθώρισε τὸν ὅρον τοῦ ἀρτίου Χριστιανοῦ ὅταν εἶπεν: «Οὗτος φιλοσοφίας ὅρος, **μετὰ συνέσεως** ἄπλαστον εἶναι» [3]). Οἱ σοφοὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ περὶ ὁμαλότητος καὶ ἰσότητος εἰς τὸν βίον τῶν Χριστιανῶν ἔγραψαν καθὼς καὶ περὶ τῆς ἀπαραιτήτου συνοχῆς εἰς τὰς σκέψεις, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ὀπαδῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἰσότης καὶ σταθερότης διὰ τὸν Χριστιανὸν ἐμπράκτως φανερώνεται εἰς τὰ διάφορα γεγονότα τῆς ζωῆς. Διαρκῶς εὑρισκόμεθα ἢ μᾶλλον περικυκλούμεθα ἀπὸ ἀδιάκοπον σειρὰν εὐχαρίστων καὶ λυπηρῶν γεγονότων. Ἐὰν ἔχωμεν πράγματι Χριστιανικὴν ψυχήν, ἐὰν ῥυθμίζωμεν τὴν ζωήν μας σύμφωνα μὲ τὰ παραγγέλματα τοῦ Εὐαγγελίου, ἐὰν ἔχωμεν γυμνάσῃ καὶ μορφώσῃ τὸ κριτήριον τοῦ ἔσω ἀνθρώπου καὶ τὴν συνείδησίν μας εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἀποδειχθῶμεν ἴσοι, καὶ ὅμοιοι εἰς τὰς ἀδιαλείπτους μεταλλαγὰς τοῦ βίου. Θὰ ἀνακηρυχθῶμεν, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, «ἀνοήμονες κυβερνῆται». Ὁ νοήμων κυβερνήτης, ὁ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του Χριστιανός, δὲν ἐπηρεάζεται εἰς τὸν εὐθὺν δρόμον τοῦ ἠθικοῦ του βίου οὔτε ἀπὸ τὰ λυπηρὰ οὔτε ἀπὸ τὰ ἀντίξοα καὶ δυσάρεστα συμβάντα τῆς ζωῆς. «Οὗτός ἐστιν ὁ νοήμων κυβερνήτης, ὁ **ἐστοχασμένως** τῆς ὑποκειμένης φύσεως μεταχειριζόμενος τὰ συμπίπτοντα, **καὶ ὅμοιος ἀεὶ αὐτὸς ἑαυτῷ διαμένων**, μήτε ἐπαιρόμενος ἐν ταῖς εὐθυμίαις μήτε καταπίπτων ἐν ταῖς συμφοραῖς» [4]). Ὁ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχαιοτέρων γράψας τὰς ἑρμηνείας του εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν Ἐπίσκοπος Τρίκκης Οἰκουμένιος ὡς ἑξῆς περιγράφει τὸν ἄρτιον Χριστιανόν, τὴν Χριστιανικήν, ἂς εἴπωμεν, προσωπικότητα: Ἄρτιος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πάντοτε εἶναι ὁ ἴδιος, πάντοτε ἴσος, δὲν μεταβάλλεται εἰς τὰ φρονήματά του καὶ εἰς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς του, οὔτε ἀπὸ τὰ λυπηρά, οὔτε ἀπὸ τὰ εὐχάριστα, οὔτε τὰ πρῶτα καταρρίπτουν τὸ ἠθικόν του, οὔτε τὰ δεύτερα τὸν κάμουν νὰ ὑπερηφα-

---

[2]) Ὁμιλία εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Παροιμιῶν.

[3]) 65η ὁμιλία εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον.

[4]) Migne τόμ. 31 σελ. 417—420. Καὶ ἀλλοῦ (σελ. 236): «Μήτε τὰ φαιδρὰ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων περιχαρείας ἀμέτρους ἐμποιείτω σου τῇ ψυχῇ, μήτε τὰ λυπηρὰ κατηφείαις καὶ συστολαῖς τὸ γαῦρον καὶ ὑψηλὸν ταπεινούτω, μὴ γὰρ οὕτω προπεπαιδευμένος περὶ τῶν κατὰ τὸν βίον, οὐδέποτε ἀκύμονα ζωὴν καὶ ἀτάραχον ζήσῃ».

νεύεται, ἀλλὰ τί; Διατελεῖ «ἀεὶ ὡσαύτως ἔχων ἐν πράγμασιν ἀνίσοις» 5).

Ἡ Χριστιανικὴ διαπαιδαγώγησις, ἡ συνεχὴς ἄσκησις τῆς ψυχῆς διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρων ἠθικῶν ἀρχῶν τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἀκόνισμα τῆς θελήσεως καὶ πρὸ πάντων ἡ πίστις, ἡ θερμὴ πίστις πρὸς Ἐκεῖνον ποὺ εἶπε «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», ὅλα αὐτὰ μορφώνουν τὴν Χριστιανικὴν προσωπικότητα. Εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς προσωπικότητος αὐτῆς θὰ ὑπάρχῃ ποικιλία, ἀναλόγως τῶν φυσικῶν ἱκανοτήτων κάθε στρατιώτου τοῦ Χριστοῦ. Εἰς ἓν σημεῖον ὅμως θὰ συμπίπτουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀθληταὶ τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν, θὰ ἀναβοῦν νοερῶς—καὶ περισσότερον συναισθηματικῶς μὲ τὰ πτερὰ τῆς καρδίας των—εἰς τὸν ὑψηλὸν ἐκεῖνον νοητὸν βράχον ὅπου θὰ στέκωνται ἀβλαβεῖς, τελείως ἀπρόσβλητοι ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ ταραχώδους πελάγους τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἔτσι μορφώνεται ἡ μεγάλη καὶ φιλόσοφος ψυχή, κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον, ἡ Χριστιανικὴ ἀνωτερότης, ὅπως λέγομεν ἡμεῖς. «Τὴν μεγάλην καὶ φιλόσοφον ψυχὴν οὐδὲν τῶν ἐν τῷ βίῳ λυπηρῶν δύναται δακεῖν, οὐκ ἔχθραι, οὐ κατηγορίαι, οὐ διαβολαί, οὐ κίνδυνοι, οὐκ ἐπιβουλαί. Ὥσπερ γὰρ εἰς **μεγάλην τινὰ ἀκρώρειαν** καταφυγοῦσα, ἄληπτός ἐστι πᾶσι τοῖς κάτωθεν ἀνιοῦσιν ἀπὸ τῆς γῆς» 6).

Ὑπάρχουν Χριστιανικαὶ προσωπικότητες ἐξαιρετικῶς ἐπιβλητικαί. Εἶναι οἱ ἀνώτεροι Χριστιανοί, «τὰ χρυσᾶ σκεύη», ποὺ ἀσκοῦν μεγάλην εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν εἰς ὅσους ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μὲ αὐτούς. Διδάσκουν μὲ τὰ γραφόμενά των, μὲ τὰ ἔργα των, μὲ τὴν ζωήν των καὶ μὲ τὸν θάνατόν των. Τοιούτου εἴδους Χριστιανοὶ εἶναι προικισμένοι μὲ ἔκτακτα φυσικὰ προσόντα, διανοητικὰ καὶ ἄλλα. Τὰ φυσικά των προσόντα ἐνίσχυσαν καὶ συνεπλήρωσαν μὲ τὴν ἀδιάλειπτον μελέτην, μὲ τὴν ὑψηλὴν μόρφωσιν καὶ τὴν πεῖραν τῆς ζωῆς. Πιστοὶ τηρηταὶ τῶν εὐαγγελικῶν παραγγελμάτων ἔφθασαν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἁγιότητος.

Τοιαῦται μεγάλαι προσωπικότητες εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον ἀνε-

---

5) «Ἄρτιός ἐστιν ὁ ἀεὶ ἴσος, καὶ μήτε τοῖς λυπηροῖς κλινόμενος καὶ ταπεινούμενος, μήτε τοῖς χρηστοῖς ἐπαιρόμενος καὶ φυσιούμενος, ἀλλ' ἀεὶ ὡσαύτως ἔχων ἐν πράγμασιν ἀνίσοις». Τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀδ. Κοραῆς εἰς τὸν ἱερατικόν του Συνέκδημον, σ. 327. Καὶ ὁ Βοσσουέτος εἰς τὸν ἐπικήδειον τοῦ μεγάλου Κοντὲ (Λουδοβίκου) χαρακτηρίζει τὸν ἥρωα (πολιτικὸν καὶ στρατιωτικὸν ἢ καὶ γενικώτερον) «ὡς πάντοτε ἴσον πρὸς τὸν ἑαυτόν του (toujours égal à lui - même), δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ σηκωθῇ ἐπάνω μόνος του διὰ νὰ φανῇ μέγας, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ καταπέσῃ (νὰ χαμηλωθῇ ἠθικῶς), διὰ νὰ εἶναι περιποιητικὸς καὶ εὐγενὴς τοὺς τρόπους, φυσικῶς (ὄχι βεβιασμένα) ὅ,τι πρέπει νὰ εἶναι πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

6) Migne 62, σελ. 127.

δείχθησαν καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας. Ἀναφέρω τὸν Ἀπόστολον Παῦλον—«Τοιαύτη, λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος, ἦν ἡ τοῦ Παύλου ψυχή»,—ὁ Μ. Βασίλειος, «οὗ νόμος ἡ γλῶττα τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ὁ τῶν ῥημάτων φθόγγος, θεόγραφοι πλάκες δακτύλῳ ἐγκεχαραγμέναι Θεοῦ», κατὰ τὸν Πατριάρχην Σισσίνιον (977 Ρ. Ποτλῆ Σύνταγμα Ε', σ. 15), Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ προμνησθεὶς Χρυσόστομος καὶ τόσοι ἄλλοι σοφοὶ καὶ ἡγιασμένοι Πατέρες.

Αἱ διακεκριμέναι αὐταὶ προσωπικότητες, οἱ ἔξοχοι αὐτοὶ ὑπεράνθρωποι τοῦ Χριστοῦ, ἀνεδείχθησαν πράγματι «φῶς τοῦ κόσμου», «ἅλας τῆς γῆς» συντελέσαντες εἰς τὴν δημιουργίαν πολλῶν Χριστιανῶν. Αὐτοὶ ἦσαν καὶ οἱ πρωτεργάται τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Εἰργάσθησαν διὰ νὰ κατακτήσουν τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον, καὶ εἰς αὐτοὺς ἐφαρμόζεται ἰδιαιτέρως τὸ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ «ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται».

Ὅλαι αὐταὶ αἱ προσωπικότητες θὰ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς κοινοὺς Χριστιανούς. Καὶ ὅλοι ὅμως οἱ κοινοὶ μέν, ἀλλὰ ἄρτιοι Χριστιανοὶ θὰ διαφέρουν εἰς πολλὰ σημεῖα ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἐν τῇ πραγματικότητι Χριστιανοί.

† Ο ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΣΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΦΥΛΑΚΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

λ΄

«ΤΜΗΜΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΚΑΜΑΡΙΩΤΙΣΣΗΣ». *)

79) φ. 464α—467α «Λόγος Π» «λόγος εἰς τὴν ὀκταήμερον περιτομὴν τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμῶν ἰ(ησο)ῦ Χῦ καὶ ἔπαινος ἐκ μέρους εἰς τὸν μέγαν βασίλειον».

80) φ. 467β—470β «Λόγος ΠΑ» «τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν γρηγορίου ἐπισκόπου νεοκαισαρείας τοῦ θαυματουργοῦ λόγος εἰς τὰ ἅγια φῶτα».

81) φ. 470β—475β. «Λόγος ΠΒ» «τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου, λόγος εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνεια».

82) φ. 475β—482β. «Λόγος ΠΓ» «τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν σωφρονίου ἀρχιεπισκόπου ἱεροσολύμων λόγον εἰς τὸ τοῦ σ(ωτῆ)ρ(ο)ς βάπτισμα».

83) φ. 483α—489α «Λόγος ΠΔ» «Βίος καὶ πολιτεία καὶ μερικὴ θαυμάτων διήγησις τῆς ὁσίας μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν δομνίκας».

84) φ. 489α—500α «Λόγος ΠΕ» «μαρτύριον τῆς ἁγίας μάρτυρος τατιανῆς».

85) φ. 500β—502α «Λόγος ΠΣΤ» «ἐγκώμιον ἐκ μέρους εἰς τὸν ἐν ἀσκήσει διαλάμψαντα ὅσιον π(ατέ)ρα ἡμῶν μακάριον τὸν αἰγύπτιον· συγγραφεὶς παρὰ τοῦ ἁγίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν ἰωάννου τοῦ ἁγιοηλίτου».

*) **(Συνέχεια ἐκ τῆς 380ης σελίδος τοῦ ΚΔ΄ τόμου, ἔτ. 1949).**

86) φ. 502α –505β «Λόγος ΠΖ» «Κοσμᾶ βεστήτορος [10]) λόγος εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου Ἀρχή: Ἤκουσται πάντως ὑμῖν ὦ φιλόπιστος πανήγυρις».

87) φ. 505β «Λόγος ΠΗ» «τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν ἰωάννου τοῦ δαμασκηνοῦ ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον». Ὁ λόγος οὗτος εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτοῦ μέρος ἐλλιπής. Μετὰ τὸ φ. 505β ἀκολουθοῦν ἓξ φύλλα χειρόγραφα ἠκρωτηριασμένα ἑτέρου περιεχομένου.

Ἐν τῇ κάτω ᾤᾳ τοῦ φ. 1α διὰ νεωτέρας χειρὸς σημείωσις: «Βιβλίον Πατερικὸν χειρόγραφον τῆς Παναγίας τῆς ἐν νήσῳ Χάλκης».

(2) ΑΡΙΘΜ. 2

Ὀνομασία

«Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως ὁμιλίαι τριάκοντα».

Ἐποχὴ

ΙΑ αἰῶνος.

Διαστάσεις

Μεμβρ. 0,39×0,30 φ. 239.

Σελίδες δίστηλοι. Στίχοι σελ. 31.

Γραφὴ καλή Διατήρησις ἀρίστη. Δέσιμον νεωτέρας ἐποχῆς. Κῶδιξ ἀξιόλογος.

Περιεχόμενον

Ὁ κῶδιξ περιέχει ἑρμηνείαν εἰς τὰ πρῶτα τῆς γενέσεως κεφάλαια, καὶ ἐν ἀρχῇ ὁμιλίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς. Ἐν ἀρχῇ τῶν ὁμιλιῶν ὑπάρχουσιν ἀριστοτεχνικὰ ποικίλματα ἐξόχου τέχνης. Ὡσαύτως τὸ ἀρχικὸν γράμμα ἑκάστης ὁμιλίας εἶναι πεποικιλμένον.

---

[10]) **Περὶ Κοσμᾶ τοῦ Βεστίτωρος καὶ περὶ ἀνεκδότων ἐγκωμίων αὐτοῦ εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου βλ. Κ. Ι. Δυοβουνιώτου. Ἐν Ἐπετηρ. Βυζαντινῶν σπουδῶν ἔτος Β', σ. 50—83. Αὐτόθι, ἔτος ΙΣΤ', σ. 143—155—πρβλ. χειρόγραφον Παναγίας Καμαριωτίσσης ὑπ' ἀριθμ. 10—(304β—314β) Κρουμβάχερ, Ἱστορ. Βυζ. λογοτεχνίας, μετάφρ. Σωτηρ. τόμ. Α', σ. 337—Ἑλλ. Πατρολ. Migne 106 στήλ. 1003.**

Ἐν τοῖς φύλλοις 10β, 106α καὶ 108α ἱερόσυλος χεὶρ ἀφήρεσε τὰ ποικίλματα.

Ἐν τῇ κάτω ὤᾳ τοῦ φ. 2α διὰ νεωτέρας γραφῆς: «Χρυσοστομικὸν τῆς Παναγίας τῆς ἐν νήσῳ Χάλκης».

Ἐν τῇ κάτω ὤᾳ τοῦ φ. 238α δι᾽ ἄλλης νεωτέρας χειρός: «† τὸ παρὸν βιβλίον ὑπάρχει τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐν τῇ νήσῳ Χάλκῃ καὶ τοῦ τιμίου Προδρόμου τοῦ ἐκ Σωζουπόλεως [11]), ͵ζρμ (= 1632) ἰνδ. ιε΄. † ὁ μητροπολίτης Νικαίας πορφύριος γράφει ταῦτα εἰς ἀνάμνησιν».

Ἐν τῷ φ. 238β διὰ τῆς αὐτῆς χειρός: «μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ θρόνου καὶ τῆς ἐπαρχία; νικαίας, ἐλθοῦσα ἡ ταπεινότης ἡμῶν, κατῴκησεν εἰς τὰ ἀνεγερθέντα νέα κελλία παρ᾽ αὐτήν. Τότε καὶ τὴν ἱερὰν ταύτην βίβλον τὴν χρυσοστομικὴν ἑξαήμερον, ἀνέγνω πᾶσαν καὶ κατετρύφησεν ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, εἰς δόξαν θεοῦ, ἀμήν:— ͵ζρν: αχμβ [1642] μηνὶ ἰουνίῳ † ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης πρώην Νικαίας Πορφύριος [12]) ἔγραψα ταῦτα εἰς ἀνάμνησιν».

Ἐν τῇ ἄνω ὤᾳ τοῦ φ. 238α δι᾽ ἄλλης χειρός:

---

[11]) Περὶ τῆς κατὰ Σωζόπολιν Μονῆς τοῦ Προδρόμου βλ. καὶ Δελτίον τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐθνολ. ἑταιρ. Ἑλλάδος τόμ. Β΄, σελ. 609—621—Ἱστορία Ἀπολλωνίας Σωζοπόλεως, Κ. Παπαϊωνίδου. Θεσσαλονίκη 1933 [Χειρόγραφον Μαργαρίτου Κωνσταντινίδου κατατεθὲν ὑπ᾽ αὐτοῦ τὸ 1925 εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην Ἀθηνῶν ὑπ᾽ ἀριθμ. χειρογρ. Ψ2 καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν: «Ἡ Μεσημβρία, Ἀγχίαλος καὶ Ἀπολλωνία ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ἐποικήσεως αὐτῶν μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν»]. Ἱστορία τῆς Ἀγαθουπόλεως καὶ Βορειοανατολικῆς Θράκης. Εὐθυμίου Βαφέως, Νέα Ὑόρκη 1948 σ. 183—186».

[12]) Μητροπολῖται Νικαίας Πορφύριοι δύο ἀναφέρονται διὰ δεξάμενοι ἀλλήλους καὶ συνακμάσαντες: Πορφύριος ὁ Α΄ καὶ Πορφύριος ὁ Β΄.

Ὁ ἐν τῷ κώδικι ἀναφερόμενος εἶναι ὁ Α΄. Οὗτος κατήγετο ἐκ Σωζοπόλεως καὶ κατελέγετο ἐν τοῖς μοναχοῖς τῆς ἀντικρὺ Σωζοπόλεως κειμένης Μονῆς τοῦ Προδρόμου. Κατ᾽ ἀρχὰς ἦτο ὑποδιάκονος, ἀκολούθως ἐγένετο προηγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Προδρόμου [Γ. Ζαβίρα. Νέα Ἑλλὰς σ. 510]. Τῷ 1613 ἐπὶ πατριαρχείας Τιμοθέου τοῦ Β΄ ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Νικαίας. [Α. Π. Κεραμέως Ἱεροσολ. Βιβλιοθ. Α΄, σ. 350] Παρῃτήθη τῆς Μ. Νικαίας τῇ 17ῃ Ἰουνίου 1640 καὶ διάδοχός του ἐξελέγη ὁ Πορφύριος ὁ Β΄ [Κ. Σάθα, Μεσαιων. Βιβλ. Γ΄, σ. 575], ὡς πρώην δὲ Νικαίας μετέσχεν εἰς τὴν ἐν Ἰασίῳ Σύνοδον. [Δοσιθέου Ἱεροσ. κατὰ Καλβίνων καὶ Λουτέρων σελ. 27]. Περὶ τοῦ Πορφυρίου τούτου βλ. καὶ χειρόγραφον Παναγίας Χάλκης ἀριθμ. 127 (φ. 56α) (Μ. Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων Γενναδίου: Φωτίειος Βιβλιοθήκη Α΄ σ. 99 καὶ 127].

«ἔτους Ζω Γω ἡλίου κύκλος Γ σελήνης κύκλος Ιας καὶ θέσ. τῆς σελήνης δ ἐγεννήθη ἀνδρέ(ας) υἱὸς ἱερομονάχου πέτρου εἰς τὴν Γ ἄγοντος τοῦ ἰανουαρίου μηνὸς ἡμέρα σαββάτω ὥρα ι τῆς ἡμέρας».

(3) ΑΡΙΘΜ. 3

Ὀνομασία

«Ψαλτήριον κατὰ μηναῖα Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου».

Ἐποχὴ

ΙΒ′ αἰῶνος.

Διαστάσεις

Μεμβρ. 0,37,5×0,29 φ. 111.

Σελίδες δίστηλοι. Στίχοι σελ. διάφοροι.

Διατήρησις ἀρκούντως καλή. Δέσιμον παλαιόν, ἐκ δέρματος ἐπὶ ξυλίνων πλακῶν. Μεμβράνη κιτρινωπὴ καὶ ἐρρυπωμένη.

Περιεχόμενον

Ἄρχεται ἀπὸ τῶν ψαλμῶν τοῦ Δαβὶδ μετὰ δέκα ᾠδῶν. Ἕπονται αἱ ἀκολουθίαι τῶν μηνῶν Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου μετὰ συναξαρίων.

Μετὰ τὸ συναξάριον τῆς ιβ′ Ἀπριλίου ὑπάρχει σημείωσις: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν ἔτει ϛων ἀνεκομίσθη ἡ τιμία ζώνη τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς Ζίλας ἐπὶ τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων, ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ Ρωμανοῦ τοῦ Πορφυρογεννήτου, μετὰ δὲ ταῦτα ὕστερον ἀπετέθησαν τῇ ἁγίᾳ σορῷ τῶν χαλκοπρατίων κατὰ τὴν λα′ τοῦ Αὐγούστου μηνός».

Εἰς τὰς λ′. ἀπριλίου προστίθεται κατήχησις τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ: «περὶ ἐργασίας, ἀγαθῶν ἔργων καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ ἀνοχῆς», ἀρχομένη: «Ἤδη καιρὸς ἐπείγει».

(Συνεχίζεται)

---

13) Βλ. μελέτην περὶ τῆς ἐκδόσεως καὶ τῆς βαθμιαίας διαμορφώσεως τῶν Μηναίων [Τιμοθέου Θέμελη, Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου: «Τὰ Μηναῖα ἀπὸ τοῦ ια′ μέχρι τοῦ ιγ′ αἰῶνος, Ἀλεξάνδρεια 1931]—[Ἀ. Παπαδοπούλου Κεραμέως: Σχεδίασμα περὶ τῶν λειτουργικῶν Μηναίων: Βυζαντινὰ Χρονικὰ Πετρούπολις τόμ. Α′, σ. 341—388].

Ο ΔΕΡΚΩΝ ΙΩΑΚΕΙΜ

Μετὰ θλίψεως πολλῆς ἠκούσθη παρὰ πάντων ὁ ἀπροσδοκήτως ἐπισυμβὰς θάνατος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δέρκων Ἰωακείμ. Ὁ ἀείμνηστος ὑπέφερεν ἀπὸ πολλοῦ ἐκ καρδιακῆς νόσου, ἐξ ἧς καὶ ἀπέθανεν αἰφνιδίως τὴν 23ην Ἰανουαρίου.

Ἡ ἀναγγελία τοῦ θανάτου αὐτοῦ προὐξένησε βαθυτάτην θλῖψιν. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης πληροφορηθεῖσα τὸ θλιβερὸν γεγονὸς ἀπέστειλε τὸν Τριτεύοντα καὶ τὸν Μ. Ἐκκλησιάρχην εἰς τὴν Μητρόπολιν Δέρκων, ἵνα διαβιβάσωσι τὰ συλλυπητήρια Αὐτῆς πρὸς τοὺς οἰκείους τοῦ ἀειμνήστου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἀδαμάντιος μεταβὰς εὐθὺς εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν ἐτέλεσε τρισάγιον.

Ἐν τῇ συνελθούσῃ τὴν ἐπομένην, Δευτέραν, ἐκτάκτῳ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν θλίψει βαθείᾳ ἀνήγγειλε πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ἀοιδίμου Ἱεράρχου, διερμήνευσε τὴν λύπην τῆς Ἐκκλησίας, ἀνέλυσε τὰς περικοσμούσας αὐτὸν ἀρετὰς καὶ τὸν ἔργον αὐτοῦ εἰς τὸ ἐν Πριγκήπῳ Ὀρφανοτροφεῖον, τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐν γένει.

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, συμμερισθεῖσα τὸ πένθος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Δέρκων Ἰωακείμ, ἠγέρθη μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ ηὐχήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς ἐν σκηναῖς δικαίων.

Μεθ' ὃ καθωρίσθησαν τὰ τῆς κηδείας, ἀποφασισθέντος ὅπως :

α) ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ψαλῇ ἐν τῷ ἐν Θεραπείοις ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τῇ Τετάρτῃ 25 Ἰανουαρίου καὶ ὥρᾳ 11, 30',

β) τὴν πρωΐαν τῆς Τετάρτης τελεσθῇ λειτουργία ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀειμνήστου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Περγάμου,

γ) τὸν θάνατον ἐξαγγείλῃ διὰ νεκρωσίμου ἀγγελτηρίου ἡ Α. Θ. Παναγιότης καὶ ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος,

δ) τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας προστῇ ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων,

ε) τὸν ἐπικήδειον ἐκφωνήσῃ ὁ Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ

στ) ὁ ἐνταφιασμὸς γένηται ἐν τῷ Κοινοτικῷ Νεκροταφείῳ τῶν Θεραπείων.

Τὴν Τετάρτην, ἡμέραν τῆς κηδείας, ἐγένετο ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀρχιερατικὴ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Περγάμου λειτουργία ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀοιδίμου.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ νεκρὸς μετεφέρθη ἐν πομπῇ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Περγάμου ἐκ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Παρασκευῆς, ἔνθα ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως ταύτης προσῆλθον περὶ τὸ σκῆνος μαθηταὶ τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς μετὰ τῶν καθηγητῶν αὐτῶν, ἡγουμένου τοῦ Σχολάρχου Σεβ. Μητροπολίτου Νεοκαισαρείας κ. Χρυσοστόμου, ὅστις ἀφοῦ ἀνέγνωσεν τρισάγιον ἀπεχαιρέτησε τὸν ἀποιχόμενον Ἱεράρχην, ἀπὸ μέρους τῆς Σχολῆς, τῶν συναδέλφων καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἐξάρας ἰδίως ὅτι πολλὰ ὀφείλει ἡ Σχολὴ πρὸς τὸν ἀείμνηστον καὶ ἐψάλη ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς τὸ «Αἰωνία ἡ μνήμη».

Τὴν 11.45′ ἀκριβῶς ἤρξατο ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία, ἧς προέστη ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Λαοδικείας καὶ Σάρδεων.

Εἰς τὴν κηδείαν παρέστησαν οἱ Ἐπίσκοποι Παμφίλου καὶ Δαφνουσίας, ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος καὶ ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ Ἄγγλος Πρωθιερεὺς κ. William P pər, ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Μ. Μελᾶς μετὰ τῶν Προξένων καὶ τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ τοῦ Προξενείου, ὁ Βουλευτὴς κ. Ν. Φακατσέλης, αἱ Ἀρχαὶ τῶν Θεραπείων, αἱ Ἐπιτροπαὶ τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δέρκων, οἱ ἱερατικῶς Προϊστάμενοι αὐτῶν, μέλη τῆς ἐνταῦθα Χιακῆς παροικίας καὶ πλῆθος κόσμου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπικηδείου τελετῆς ἐπηκολούθησεν ἡ ὑποβολὴ τῶν συλλυπητηρίων. Ὁ ἐνταφιασμὸς ἐγένετο ἐν τῷ Κοινοτικῷ Νεκροταφείῳ, προεξαρχόντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Περγάμου Ἀδαμαντίου, Χαλδίας Κυρίλλου καὶ Σάρδεων Μαξίμου

* * *

Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Δέρκων Ἰωακείμ, κατὰ κόσμον Λεωνίδας, ἐκ γονέων Χιακῆς καταγωγῆς, ἐγεννήθη ἐν Τζιβαλίῳ τῷ 1892. Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν Χίῳ καὶ ἀκολούθως ἐν τῇ Ἀστικῇ Σχολῇ Χάλκης καὶ τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ. Τῷ 1910 εἰσήχθη εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1917. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν αὐτοῦ διωρίσθη διδάσκαλος ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ ἀρρένων, τῷ 1918 διευθυντὴς τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Πρώτῃ στεγασθέντος Ὀρφανοτροφείου θηλέων καὶ ἀργότερον διευθυντὴς τῶν ἡνωμένων

Ὀρφανοτροφείων μέχρι τοῦ ἔτους 1923. Ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ εὑρισκόμενος ἐχειροτονήθη διάκονος τῷ 1922. Τῷ 1924 διωρίσθη Σχολάρχης ἐν τῇ Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης, χειροτονηθεὶς εἰς πρεσβύτερον καὶ χειροθετηθεὶς εἰς Ἀρχιμανδρίτην ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ζ΄. Τῷ 1925 ἐξελέγη τιτουλάριος Μητροπολίτης Σταυρουπόλεως, χειροτονηθεὶς ἐν τῷ Ναϊδίῳ τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς. Τῷ 1928 ἐκλήθη ὡς μέλος τῆς συγκληθείσης τότε Ἐνδημούσης Συνόδου, μετ᾽ ὀλίγον δὲ περιωρίσθη καὶ πάλιν εἰς τὰ ἐν τῇ Σχολῇ καθήκοντα αὐτοῦ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου Δέρκων Ἀμβροσίου ἐξελέγη Μητροπολίτης Δέρκων τῇ 12 Δεκεμβρίου 1931.

* * *

Μόνον ἡ χριστιανικὴ πίστις εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς δύναται νὰ μᾶς ἀνακουφίσῃ εἰς θλιβερὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς, ὅταν ὁ θάνατος ἀφαρπάζῃ ἐκ μέσου ἡμῶν προσφιλῆ πρόσωπα. Ποῖος ἐκ τοῦ κόσμου δύναται νὰ μᾶς παρηγορήσῃ καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ μέγα κενὸν τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ γύρω μας καὶ εἰς τὴν καρδίαν μας ὁ θάνατος; Ἡ Χριστιανικὴ ἐλπὶς εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν θέτει μέτρον εἰς τὴν θλῖψίν μας καὶ ῥίπτει φῶς εἰς τὸ σκότος τοῦ τάφου. Ἡ Χριστιανικὴ ἐλπὶς μετριάζει τὴν βαθεῖαν θλῖψιν ἣν ᾐσθάνθημεν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἱεράρχου Μητροπολίτου Δέρκων Κυρίου Ἰωακείμ.

* * *

Κληρικὸς μὲ ἀκραιφνῆ πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Δέρκων, ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν διηκόνησε θεοφιλῶς. Ἁπλοῦς τοὺς τρόπους καὶ μεμετρημένος, εἶχε τὴν συναίσθησιν τῆς ὑψηλῆς του ὡς Ἱεράρχου ἀποστολῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, διακρινόμενος διὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ ἤθους καὶ τὴν εὐγένειαν. Εὐσεβὴς καὶ ταπεινόφρων, ἔζη ἐν πάσῃ χριστιανικῇ σεμνότητι, ἡ δὲ ζωή του ἦτο ἀνταύγεια ἀληθινῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Προσηνὴς καὶ εὐπροσήγορος, διήνθιζε πάντοτε τὴν συναναστροφήν του μὲ ἀποφθέγματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν καρπὸς τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς πείρας του. Ἄνθρωπος μὲ ἀκέραιον χαρακτῆρα, ἠγάπα τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ὑπεστήριζε μὲ θάρρος.

Ἀντικείμενον τῶν σκέψεων καὶ τῶν πόθων του ἦτο ἡ Ἐκκλησία, εἰς τὴν διακονίαν τῆς ὁποίας ἀφιερώθη ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας. Τὸ ἐν Πριγκήπῳ Ὀρφανοτροφεῖον, ἡ Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολὴ καὶ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Δέρκων ἦσαν εἰς τὴν ζωήν του οἱ τρεῖς κατὰ σειρὰν στα-

θμοὶ εἰς τοὺς ὁποίους ὁ ἀείμνηστος μετὰ ζήλου ἐχρησιμοποίησε τὰ ἐμπιστευθέντα ὑπὸ τοῦ Κυρίου τάλαντα.

Ἰδιαιτέρως σημαντικαὶ ὑπῆρξαν αἱ ὑπηρεσίαι αὐτοῦ πρὸ τὴν Ἱεράν Θεολογικὴν Σχολήν. Ὅλοι οἱ μαθηταί, μετὰ τὴν ἐκ τῆς Σχολῆς ἀποφοίτησιν, διατηροῦσι γλυκυτάτην ἀνάμνησιν τῶν μαθητικῶν ἡμερῶν εἰς τὸ ὑποβλητικὸν αὐτὸ περιβάλλον τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τῶν εὐγενῶν στοχασμῶν καὶ αἰσθάνονται νοσταλγίαν καὶ βαθεῖαν πρὸς τὴν πνευματικὴν Μητέρα εὐγνωμοσύνην. Μὲ τοιαῦτα αἰσθήματα ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰωακεὶμ ἀφωσιώθη ὅλῃ καρδίᾳ εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν αὐτῆς κατὰ τὴν νέαν μεταπολεμικὴν περίοδον. Παράδειγμα ὁ ἴδιος τοῦ ἤθους, τῆς τάξεως καὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἐνέπνεε τὴν ἐργατικότητα, τὴν ἀνυπόκριτον εὐσέβειαν καὶ τὴν βαθεῖαν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀγάπην. Ἦτο αὐστηρὸς ἐν τῇ διοικήσει τῆς Σχολῆς, χωρὶς ὅμως ἡ αὐστηρότης του νὰ ἦναι σκληρά, ἀδικαιολόγητος ἢ μονομερής. Ἤλεγχε μὲ ἀγάπην, ἠγρύπνει διὰ νὰ συμβουλεύσῃ καὶ νὰ παιδαγωγήσῃ. Ἡ σχολαρχία αὐτοῦ ὑπῆρξε δόκιμος καὶ καρποφόρος. Οὐχ ἧττον καρποφόρος καὶ ἀποδοτικὴ ὑπῆρξε καὶ ἡ ποιμαντορία αὐτοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Δέρκων, ἐν ᾗ ἀνεδείχθη ἀντάξιος διάδοχος τῶν γεραρῶν προκατόχων αὐτοῦ. Ὡς Μητροπολίτης Δέρκων παρήδρευεν ἐν τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ, μετέχων διαφόρων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὰ ἀπασχολοῦντα ἑκάστοτε τὴν Ἐκκλησίαν ζητήματα. Ἐξεπροσώπησε τὴν Ἐκκλησίαν εἰς πολλὰς ἀποστολάς. Τελευταίως δὲ προσέφερε πολλὰς ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐν τῇ Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ Κύπρου.

Ὡς ἀφωσιωμένος τῆς Ἐκκλησίας ἐργάτης μετὰ προσοχῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐξετέλει τὸ καθῆκόν του, ἐλπίζων πάντοτε εἰς τὸν Θεόν. Τὸ θεῖον θέλημα ἦτο ἡ σφραγὶς εἰς τὰς ἐπιδιώξεις του, αὐτὸ καὶ ἐδέχθη μὲ ὑποταγήν.

Τὸ ὄνομά του θὰ μείνῃ αἰωνίως εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐκλεκτῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ μνήμη του θὰ ἦναι αἰωνία.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Μετὰ πολλῆς τῆς λύπης ἐγνώσθη ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος μηνὸς ἐν Κρήτῃ ἐπισυμβὰς θάνατος τοῦ Μητροπολίτου τῆς Μεγαλονήσου Βασιλείου.

Ὁ ἐκλιπὼν Μητροπολίτης Κρήτης Βασίλειος Μαρκάκης ἐγεννήθη ἐν Κρήτῃ τῷ 1873, τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐποιήσατο ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ, συμπληρώσας ἀκολούθως ταύτας ἐν Γερμανίᾳ. Ἐπὶ πεντήκοντα συναπτὰ ἔτη θεαρέστως διηκόνησε τῇ Ἐκκλησίᾳ, κατ᾽ ἀρχὰς μὲν ὡς Ἐπίσκοπος Ἀρκαδίας καὶ εἶτα ὡς Μητροπολίτης Κρήτης. Τῇ 8ῃ Ἀπριλίου 1941 ἐκλεγεὶς Μητροπολίτης Κρήτης ἐπεδείξατο ὁμολογουμένως ἀκραιφνῆ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, σύνεσιν περὶ τὴν ποιμαντορικὴν διακονίαν καὶ ἀγάπην βαθεῖαν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐξ ἧς ἤντλει δύναμιν καὶ φῶς ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ὑπουργήματος, δι᾽ ὃ καὶ εὐθαρσῶς ἀντεμετώπισε τὰς ἐκ τῶν περιστάσεων, ἑκάστοτε προελθούσας χαλεπὰς ἡμέρας. Οὕτω κατὰ τὴν ἐπελθοῦσαν, καὶ ἐν τῇ νήσῳ, ξενικὴν κατοχὴν τοῦ ἔτους 1941 ἐδοκίμασεν οὐκ ὀλίγας κακουχίας, ἐξαναγκασθεὶς μάλιστα ν᾽ ἀποχωρήσῃ τῆς ἐνεργοῦ ποιμαντορίας καὶ νὰ ὑποστῇ τὰς πικρίας τῆς ὑπερορίας, καθ᾽ ἣν ἔζησε μὲ τὸ γλυκὺ ὅραμα τῆς παλινοστήσεως παρὰ τῷ λογικῷ αὐτοῦ ποιμνίῳ.

Ἀγωνισθεὶς μετ᾽ ἀπαραμίλλου ψυχικοῦ σθένους ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ἐκκλησίας, ἐπεσπάσατο ἀμέριστον τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων, ὑπὲρ ὧν μετ᾽ ἀπαραμειώτου ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ἐμόχθησεν ὁ ἀείμνηστος Ἱεράρχης. Ἡ Πολιτεία ἐκτιμῶσα τὰς πολλαπλᾶς αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ παράσημον τοῦ τάγματος Γεωργίου τοῦ Α΄.

Ἅμα τῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐτέλεσεν ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ Πατριαρχικῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀοιδίμου Ἱεράρχου. Τὴν πρὸς Κύριον δὲ ἐκδημίαν αὐτοῦ ἀνεκοινώσατο ἐν τῇ Συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς 19ης Ἰανουαρίου, ἐξάρασα τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εὔορκον αὐτοῦ διακονίαν.

Τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Κρήτης Βασιλείου ἡ μνήμη εἴη ἀγήρως καὶ ἄληστος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

ΜΗΝΟΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

Ἡ πρώτη τοῦ Ἔτους ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.

Μετὰ τῆς εἰθισμένης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ μεγαλοπρεπείας ἑωρτάσθη καὶ ἐφέτος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἡ πρώτη τοῦ Ἔτους.

Ἀφ' ἑσπέρας ἐτελέσθη ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ ὁ Ἑσπερινός, χοροστατούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν Σεβ. Ἐνδημούντων Ἁγίων Ἀρχιερέων. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν προσῆλθον εἰς τὸ ἐπίσημον Πατριαρχικὸν Γραφεῖον πρὸς ὑποβολὴν τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ἑορτίων σεβασμάτων οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ὑπάλληλοι τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, ἡγουμένου τοῦ Πανοσ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Μελίτωνος, ὅστις προσεφώνησε τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὑποβαλὼν τὴν ἔκφρασιν τῆς υἱϊκῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς καὶ εὐχηθεὶς τὸν νέον Ἐνιαυτὸν πεπληρωμένον πάσης ἄνωθεν ἀγαθωσύνης.

Εἰς ταῦτα ἀπαντῶσα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐξέφρασεν αἰσθήματα εὐαρεσκείας διὰ τὰς ὑποβληθείσας Αὐτῇ θερμὰς ἑορτίους προσρήσεις τῶν Πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐπιδαψιλεύσασα εἰς πάντας τὰς πατρικὰς Αὐτῆς εὐλογίας ηὐχήθη ὅπως ὁ νέος Ἐνιαυτὸς τῆς χρηστότητος Κυρίου ᾖ μεστός, δι' ἕνα ἕκαστον, οὐρανίων δωρημάτων.

Περὶ ὥραν 17ην ἐψάλη, ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ Πατριαρχικῷ Παρεκκλησίῳ, ἡ νενομισμένη τῆς πήττας ἱεροτελεστία, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐσωκατακοίλων κληρικῶν τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, συνδειπνησάντων ἀκολούθως τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.

Αὐθημερόν, 1ην τοῦ μηνός, κατὰ τὴν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ λειτουργίαν, τελεσθεῖσαν, κατὰ τὴν τάξιν, ὡς καὶ ὁ Ἑσπερινός, ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου μετὰ τοῦ Πανοσ. Δευτερεύοντος τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων κ. Ἰσιδώρου, ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, συγχοροστατοῦντας ἔχουσα τοὺς Σεβ. Συνοδικοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Φιλαδελφείας κ. Ἀθηναγόραν, Ἀποκρισιάριον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Παρῆσαν συμπροσευχόμενοι ὁ Ἐντιμ. Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Μ. Μελᾶς μετὰ τοῦ Προξένου κ. Λ. Καυταντζόγλου καὶ τῶν Στρατιωτικοῦ καὶ Ἐμπορικοῦ Ἀκολούθων, οἱ Ὀφφικιάλοι τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ὡς καὶ πλῆθος εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α. Θ. Παναγιότης μεθ' ἁπάσης τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἐπίσημον Πατριαρχικὸν Γραφεῖον, ἔνθα καὶ ἐδέξατο τὰς χαιρετιστηρίους προσρήσεις τῆς τε Ἱεραρχίας καὶ τῶν Ἐπισήμων, προσφωνήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Προύσης κ. Πολυκάρπου ὡς ἀκολούθως :

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Χάριτι καὶ εὐδοκίᾳ τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ αἰσίως συνεπλήρωσε τὸν κύκλον αὐτοῦ καὶ ἀνεξιτήλοις γράμμασιν εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας τοῦ παρελθόννος ἀνεγράφη τὸ ἀποιχόμενον ἔτος 1949, μὲ χρηστὰς δὲ τὰς ἐλπίδας ἐπιτέλλει σήμερον εὐοίωνον τὸ νέον ἔτος 1950.

Εἴθισται, Παναγιώτατε, ὅπως κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην ἡμέραν τῆς 1ης τοῦ Νέου Ἔτους—σταθμὸν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου—πάντες, ἄτομα, ὀργανισμοί, ἔθνη καὶ λαοὶ ἐν ἄκρᾳ περισυλλογῇ πνεύματος καὶ ψυχῆς ἀναπολῶσιν εἰς τὴν μνήμην τὴν σταδιοδρομίαν, τὴν πολιτείαν καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν, ἐν γένει καθ' ἅπαν τὸ διαρρεῦσαν ἔτος, τονίζοντες τοὺς λόγους τοῦ Φιλοσόφου Πυθαγόρου: «Πῆ παρέβην, τί δ' ἔρρεξα, τί δέ μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη»; Ἐν τῇ ἀναμνήσει δὲ ταύτῃ τῆς ζωῆς αὐτῶν καθ' ἅπαν τὸ ἔτος ἰδιαίτατα εὔφημον ποιοῦνται μνείαν τῶν ἐνδόξων καὶ εὐτυχῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους, τὰς ὁποίας ὁ Πανάγαθος ἐχαρίσατο αὐτοῖς, δι' ὅπερ καὶ ἀπὸ καρδίας αἰνοῦσι καὶ δοξολογοῦσι τὸ πανάγιον ὄνομα Αὐτοῦ. Οὕτω καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, ὁ παλαίφατος οὗτος θεόδμητος Θεσμός, ἐν τῇ ἀναμνήσει τῆς ζωῆς αὐτῆς, κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος καθηκόντως ὀφείλει, ἵνα πρώτιστα καὶ μάλιστα εὔφημον ποιήσηται μνείαν τῆς εὐτυχοῦς καὶ ἀλήστου ἡμέρας τῆς 27ης Ἰανουαρίου τοῦ ἄρτι παριππεύσαντος ἔτους, καθ' ἣν σύσσωμος κλῆρος καὶ λαὸς ἐν ἀφάτῳ συναγερμῷ καὶ ἐνθουσιασμῷ τὸ πρῶτον ὑπεδέχετο ἐν τῇ πόλει ἡμῶν τὴν Σὴν σεπτὴν Κορυφήν, καὶ ὁλοψύχως διὰ τοῦτο αἰνέσῃ καὶ δοξάσῃ τὸ Πανάγιον τοῦ Κυρίου Ὄνομα, ὅτι «ὄντως μεγάλα ἐθαυμάστωσεν Οὗτος ὑπὲρ αὐτῆς».

Πλήν, Παναγιώτατε Δέσποτα, ἐν ὥραις δυσχειμέροις καὶ ἡμέραις χαλεπαῖς ἀνῆλθες τὰς βαθμίδας τοῦ πανιέρου τούτου Ἀποστολικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὅστις ὡς κέδρος ἐν Λιβάνῳ καὶ ὡς κυπάρισσος ἐν ὄρεσιν Ἀερμὼν ὑψοῦται ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ συνειδήσει τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Γένους ἡμῶν. Ἐφ' ὅσον ἡ ἀνθρωπότης πρότριτα ἐξελθοῦσα ἐκ τοῦ τελευταίου Παγκοσμίου πολέμου νωπὰς ἔφερεν εἰσέτι τὰς ἐξ αὐτοῦ αἱματηρὰς πληγάς, φυσικὸν ἦτο νὰ εὕρῃς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν αἱμάσσουσαν καὶ μεστὴν ἀνυπολογίστων ἀνωμαλιῶν καὶ ἀκανθωδῶν προβλημάτων. Διὸ καὶ ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν εὐθυνῶν τῆς διοικήσεως αὐτῆς μὲ ζῆλον ἀκάματον καὶ μὲ ὀφθαλμὸν ἀνύστακτον, ψυχῇ καὶ σώματι, ἐπεδόθης εἰς τὴν λιπαρὰν μελέτην τῶν ἐν λόγῳ ἀνωμαλιῶν καὶ προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ τὸ κατ' ἐξοχὴν ῥηξικέλευθον καὶ διοργανωτικὸν πνεῦμά Σου νέας ἔταμες κατευθύνσεις ἐν τῇ πηδαλιουχίᾳ τῆς Ἱερᾶς Κιβωτοῦ, ἥτις τὰ ὅσια καὶ ἱερὰ ἡμῶν καὶ αἰώνων ὅλων ἱστορίαν καὶ παράδοσιν τῶν ἀοιδίμων Προκατόχων Σου ἐγκλείει. Μὲ τὴν βαθύφρονα σύνεσιν καὶ ἐμπνευσμένην πολιτικήν Σου σοφῶς καὶ δεξιῶς ἐκαλλιέργησας καὶ συνέσφιξας τὰς σχέσεις τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου με-

τὰ τῶν πεπνυμένων ἰθυντόρων καὶ ἡγετῶν τῆς προηγμένης Δημοκρατίας τοῦ σεβαστοῦ Κράτους ἡμῶν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ὁποίου ἐλευθέρως διαβιοῦμεν ἐνταῦθα καὶ ἁπάντων τῶν ἀγαθῶν τοῦ πεπολιτισμένου πολίτου ἀπολαμβάνομεν. Μὲ τὴν εὐρύτητα δὲ τοῦ ἀνωτέρου Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ—τῇ κατ' ἐξοχὴν ταύτῃ Χώρᾳ τῆς προόδου τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος—ἐπὶ 18ετίαν ὅλην ἐδιδάχθης, εὐρεῖαν ἐδημιούργησας ἐπαφὴν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ὁμοδόξων ἅμα καὶ ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν.

Διὸ καὶ νῦν, Δέσποτα, μετὰ συγκινήσεως ἱερᾶς, προσέρχεται ἐνώπιόν Σου ἡ σεπτὴ τῶν Ἱεραρχῶν χορεία, ἡ τὴν περὶ Σὲ Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον συγκροτοῦσα, καὶ βαθυσεβάστως τὴν παναγίαν Σου Δεξιὰν κατασπαζομένη καὶ τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς καὶ εὐλογίας Σου εὐλαβῶς ἐξαιτουμένη θερμῶς δέεται ὅπως ὁ οὐράνιος τῆς Ἐκκλησίας Δομήτωρ, ὁ χρόνους καὶ καιροὺς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ θέμενος, εὐλογήσῃ Σε, ἵνα κατὰ τὸ ἐπιτεῖλαν, ἔτος ἐν ἀμεταπτώτῳ κατ' ἄμφω ὑγείᾳ, ἀπροσκόπτως συνεχίσῃς τὸν ἱερόν Σου ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν τιμαλφῶν συμφερόντων τῆς στρατευομένης Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ φιλοχρίστου Γένους ἡμῶν. Ἡμεῖς δὲ ὡς ἐλάχιστον ἀντίδωρον προφρόνως Σοὶ προσφέρομεν τὴν ἀκραιφνῆ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν ἡμῶν πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπόν Σου καὶ τὴν ἀμέριστον ταπεινὴν συνεργασίαν ἡμῶν ἐν τῷ ἀμπελῶνι τούτῳ τοῦ Κυρίου.

Εἴη δ' ἐν τέλει, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὁ νέος τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου ἐνιαυτὸς πάροχός Σοι μὲν ὑγείας, εὐημερίας καὶ εὐκλεοῦς Πατριαρχείας, τῇ ἐνδόξῳ Χώρᾳ ἡμῶν προκοπῆς καὶ προόδου ἐν πᾶσι, παντὶ δὲ τῷ κόσμῳ ἀγάπης, συμπνοίας καὶ εἰρήνης.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀπαντῶσα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν συγκίνησιν Αὐτῆς διὰ τὰ ἐκδηλωθέντα πρὸς Αὐτὴν ἀγαθὰ αἰσθήματα τῆς Σεβασμίας Ἱεραρχίας, ἀντευχηθεῖσα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς καταξιώσῃ τοὺς πάντας ἐν ὑγείᾳ διελθεῖν τὸν νέον Ἐνιαυτόν, δωρῆται δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ καὶ τῷ κόσμῳ εἰρήνην.

Ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων.

Τὴν 6ην τοῦ μηνός, ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, μετὰ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, εὐλογήσασα ἅμα καὶ τὸν Μέγαν Ἁγιασμόν.

Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐτέλεσε, κατὰ τὴν τάξιν, ὁ Πανοσ. Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος μετὰ τοῦ Ὑπογραμματέως Πανοσ. Διακόνου κ. Ἰακώβου.

Πατριαρχικαὶ Χοροστασίαι.

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν, εὐλαβεῖ προσκλήσει τῶν οἰκείων ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτροπῶν, μεταβᾶσα μεθ' ἁπάσης τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς, εἰς τοὺς κάτωθι ἱ. Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς:

— Τῇ 6ῃ τ. μ., κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ἐν Γαλατᾶ ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων.

— Τῇ 22ᾳ τ. μ. τὸ ἀπόγευμα προέστη τῆς ἐν Ὑψωμαθείοις τελεσθείσης τελετῆς τῶν παιδικῶν Κατηχητικῶν κηρυγμάτων.

Πάνσεπτος Πατριαρχικὸς Ναός.

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ καθ' ὅλους τοὺς Ἑσπερινοὺς τῶν Σαββάτων καὶ κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν τῶν Κυριακῶν 8ης, 15ης, 22ας καὶ 29ης τ. μ.

Συγκέντρωσις τῶν Ἱεροψαλτῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τῇ 10ῃ τ. μ. συνεκεντρώθησαν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, παρὰ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι, οἱ Ἱεροψάλται τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς καὶ οἱ ἀπαρτίζοντες τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἀρτισυστάτου Συνδέσμου τῶν «Φίλων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς».

Κατὰ τὴν συνάντησιν ταύτην ὁ πρόεδρος τοῦ ὡς ἄνω Συνδέσμου κ. Ἰ. Καζακίας, ἐν προσφωνήσει πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐξέθεσε τὰς καταβληθείσας προσπαθείας πρὸς σύστασιν τοῦ Συνδέσμου, ὑποβαλὼν ἅμα τὰς εὐλαβεῖς εὐχαριστίας τῶν μελῶν διὰ τὸ ἐπιδειχθὲν ζωηρὸν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐνδιαφέρον.

Ἀντιφωνοῦσα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπῄνεσε τὸν ζῆλον καὶ τὰς προσπαθείας τῶν ἱδρυτῶν τοῦ Συνδέσμου καὶ ἀναπτύξασα διὰ μακρῶν τὸν σκοπὸν αὐτοῦ ηὐχήθη εὐόδωσιν ἐν παντὶ καὶ προκοπήν.

Συγκέντρωσις τῶν Ἀρχιερατικῶς καὶ Ἱερατικῶς Προϊσταμένων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τῇ 13ῃ τ. μ. συνεκεντρώθησαν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις οἱ Ἀρχιερατικῶς καὶ οἱ θεολόγοι Ἱερατικῶς Προϊστάμενοι τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς. Εἰς τὴν συγκέντρωσιν ταύτην προσῆλθεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ κληρικούς, ἐνδιατρίψασα ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν.

Ἡ ἑορτὴ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν (30 τ. μ.), ἑορτῇ τῆς Παιδείας, ἐγένετο ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, κατὰ τὴν ἔκπαλαι κρατοῦσαν τάξιν, ἡ καθιερωμένη Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ χοροστασία, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἐτελέσθη, προεξαρχούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἀειμνήστων ἱδρυτῶν, εὐεργετῶν, προστατῶν, διευθυντῶν, καθηγητῶν καὶ μαθητῶν τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἐκπαιδευτικῶν Καθιδρυμάτων τῆς Πόλεως.

Τὸν θεῖον Λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Πανοσ. Ἀρχ. κ. Ἱερώνυμος, Ἀρχειοφύλαξ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Παρῆσαν οἱ Ἔφοροι καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Μεγάλης Σχολῆς, κ. Σπ. Ζαχαριάδης, οἱ Διευθυνταὶ τῶν λοιπῶν τριῶν ἀνωτέρων Ἐκπαιδευτηρίων τῆς Πόλεως ἡμῶν, Ζωγραφείου λυκείου καὶ τῶν Παρθεναγωγείων Ἰωακειμείου καὶ Ζαππείου, κ. κ. Β. Μούτσογλου, Ἀ. Ἰατρόπουλος καὶ Ἀ. Χατζόπουλος, τὰ Προεδρεῖα τῶν Συνδέσμων Ἀποφοίτων Μεγάλης Σχολῆς καὶ Ζωγραφείου, πλεῖστοι ἐκ τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων καὶ πλῆθος εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Πατριαρχικαὶ ἐπισκέψεις.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπεσκέφθη, μετὰ τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς, τὴν

μεσημβρίαν τῆς 21ης τ. μ. τὸ μαθητικὸν Συσσίτιον Τζιβαλίου, ἔνθα καὶ συνέφαγε μετὰ τῶν σιτιζομένων.

Τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ἐπεφυλάχθη θερμοτάτη ὑποδοχὴ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συσσιτίου.

Πατριαρχικὸν Γεῦμα.

Τῇ 12ῃ τ. μ. ἐν τῇ Πατριαρχικῇ τραπέζῃ παρεκάθησεν ὁ Ἐξοχ. ἐν Ἀγκύρᾳ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος κ. Π. Σκέφερης.

Πατριαρχικαὶ Εὐχαί.

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Θ. Ἐπιφανείας (6η τ. μ.) παρ' Ἀρμενίοις ὁ Πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Μελίτων μεταβὰς ἐν συνοδείᾳ τοῦ κ. Εὐθ. Μαυρίδου, Διευθυντοῦ τοῦ Τουρκικοῦ Γραφείου, εἰς τὸ Ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον συνεχάρη, ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν κ. Ἀσλανιάν.

Ἀφίξεις—Ἀναχωρήσεις.

— Προερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν ἀφίχθη ἐνταῦθα τῇ 1ῃ τοῦ μηνὸς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Ἀθηναγόρας, Ἀποκρισιάριος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῇ Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις μετὰ δεκαπενθήμερον ἐνταῦθα παραμονὴν ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Πρωτεύουσαν.

— Τῇ 27ῃ τ. μ. ἀφίκετο ἐνταῦθα, κληθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου, Ἀρχιμ. κ. Ἀνδρέας Παντελέοντος, προτιθέμενος ὅπως ἀναλάβῃ ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ μαθήματα τοῦ κλάδου αὐτοῦ.

Ἐπισκέψεις.

Ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ Νέου Ἔτους ἐπεσκέφθησαν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καὶ ὑπέβαλον τὰ σεβάσματα αὐτῶν οἱ ἑξῆς:

— Ὁ ἐν Ἀγκύρᾳ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος κ. Π. Σκέφερης.

— Ὁ ἐνταῦθα Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Μ. Μελᾶς μετὰ τῶν Προξένων κ. κ. Λ. Καυταντζόγλου καὶ Δ. Δημητροπούλου καὶ τῶν Ἀκολούθων Στρατιωτικοῦ κ. Γ. Ἰορδανίδου καὶ Ναυτικοῦ κ. Π. Ἀμιράλη.

— Οἱ Βουλευταὶ κ. Ν. Φακατσέλης καὶ κ. **Ekrem Amaç.**

— Ὁ κ. Μ. **Sipahioğlu**, Δημοτικὸς Σύμβουλος τῆς Πόλεως ἡμῶν.

— Οἱ Ὀφφικιάλοι τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας: Μ. Λογοθέτης κ. Κ. Γκιώκας, Μ. Ῥεφερενδάριος κ. Γ. Χόλλεμπαχ, Μ. Πρωτονοτάριος κ. Ἐμμ. Φωτιάδης, Ἄρχων Καστρίνσιος κ. Γ. Τζαζόπουλος.

— Ὁ κ. Σ. Ζαχαριάδης, Διευθυντὴς τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς, ὁ κ. Θ. Νάτσινας, Διευθυντὴς τοῦ Κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου Πέραν.

— Οἱ ἰατροὶ κ. κ. Β. Κῶνος, Ν. Φερμάνογλου, Κ. Αἰμιλιάδης, Ἰ. Μποσίνης καὶ πλεῖστοι ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας.

— Ὡσαύτως τὴν Α. Θ. Παναγιότητα κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἐπεσκέφθησαν:

— Ἡ Ἐφορία τῶν Νοσοκομείων Βαλουκλῆ. Ἡ Κεντρικὴ Ἐφορία Σταυροδρομίου. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Ἐνισχύσεως τῶν Σχολῶν. Ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ τῆς Κοινότητος Φερίκιοϊ. Ὁ κ. **Muhiddin Önderoğlu**, Πρόεδρος τοῦ τμήματος τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος τῆς νήσου Χάλκης, τῆς Ἐπαρχίας Πριγκηποννήσων. Τὸ Προε-

δρεῖον τοῦ ἐν Πέραν τμήματος τῆς Ἐρυθρᾶς Ἡμισελήνου.

— Ὁ κ. **John Grand**, α΄ γραμματεὺς τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Βρεττανικῆς Πρεσβείας. Ὁ Μ. Ρήτωρ κ. Βλ. Μιρμίρογλου.

— Ὁ ἐνταῦθα παρεπιδημῶν Ἕλλην διανοούμενος κ. Εὐαγγ. Παπανοῦτσος.

— Ὁ κ. Π. Μαρινάκης, Καθηγητής ἡγούμενος ἀθλητικῆς ὁμάδος τοῦ Ζωγραφείου γυμνασίου.

— Ἡ Ἐφοροεπιτρόπὴ τῆς Κοινότηκος Κοντοσκαλίου. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Ἀποφοίτων Ἰωακειμείου. Οἱ τελειόφοιτοι τῆς Μεγάλης Σχολῆς. Ὁ ἰατρὸς κ. Κ. Λαζαρίδης.

— Ὁ κ. **Ziya Menekseoğlu**, Ἔπαρχος Φαναρίου μετὰ τοῦ κ. **Hüseyin Sarioğlu**, δημαρχιακοῦ ἰατροῦ. Ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ Κουρτουλούς. Ὁ κ. Φ. Ἐμμανουὴλ ἐξ Ἀμερικῆς.

— Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Κυριῶν τῆς ἐνορίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Γαλατᾶ.

— Αἱ Ἐφοροεπιτροπαὶ τῶν Κοινοτήτων Μακροχωρίου καὶ Ἁγίου Στεφάνου, τῆς ἐπαρχίας Δέρκων. Αἱ Ἐφοροεπιτροπαὶ Ὀρτάκιοϊ καὶ Τζιβαλίου.

— Ὁ κ. **Muammer Karaca**, θιασάρχης τοῦ Τουρκικοῦ ὀπερεττικοῦ θιάσου, μετὰ τοῦ κ. **M. Akgün**. Οἱ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντες ἀξιωματικοὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀστυνομίας κ. κ. Ἰ. Δασκαλάκης καὶ Γρ. Παπαρσενίου.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπεσκέφθησαν καὶ πλεῖστοι ἐκ τῶν Χριστιανῶν, δι' ἰδιωτικὰς αὐτῶν ὑποθέσεις.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΜΗΝΟΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

Συνοδικαὶ συνεδρίαι.

Ἐπὶ τῇ μετὰ τὰς διακοπάς, λόγῳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Δωδεκαημέρου, ἐπαναλήψει τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου μεταξὺ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῶν Σεβ. Ἁγίων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων ἀντηλλάγησαν αἱ εἰθισμέναι προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις.

Ἑόρτιοι χαιρετισμοί.

Ληφθέντα ἀνεγνώσθησαν συνοδικῶς συγχαρητήρια ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τηλεγραφήματα καὶ γράμματα τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου πρ. Κωνσταντινουπόλεως καὶ Προέδρου Ἐφέσου κ. Μαξίμου, τῶν Μακ. Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Μόσχας, Βελιγραδίου καὶ Βουκουρεστίου, τῶν Προέδρων τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Κύπρου, Ἑλλάδος, Βουλγαρίας καὶ Πολωνίας, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ, τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Θρόνου καὶ ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν προσώπων, εἰς ἃ ἐγένοντο αἱ προσήκουσαι ἀπαντήσεις. Ἑόρτιοι χαιρετισμοὶ ἀντηλλάγησαν ὡσαύτως μεταξὺ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῶν Ἀρχηγῶν τῶν φίλων Ἐκκλησιῶν Ἀγγλικανικῆς καὶ τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ Παλαιοκαθολικῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

Μετὰ μελέτην καὶ εἰσήγησιν τῆς ἐπὶ τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καὶ Παγχριστιανικῶν Συνεδρίων Ἐπιτροπῆς, μελετησάσης τὸ παραπεμφθὲν αὐτῇ συνοδικῶς γράμμα τῶν Παλαιοκαθολικῶν Ἐπισκόπων Σεβ. Andrea Rinkel καὶ Adolf Küry, δι' οὗ οὗτοι ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ ζήτημα τῆς μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μυστηριακῆς ἑνώσεως διετύπουν ὡρισμένας προτάσεις, ἐνεκρίθη καὶ αὖθις συνοδικῶς ὅπως πᾶσα ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς μετὰ τῶν Παλαιοκαθολικῶν μυστηριακῆς κοινωνίας ἀναβληθῇ μέχρι τῆς συγκλήσεως τῆς Προσυνόδου τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ καταρτισθῶσιν οἱ φάκελλοι καὶ μελετηθῶσι τὰ συναφῆ θέματα.

Ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις ἀνεκοινώθη διὰ γράμματος τοῖς Σεβ. Παλαιοκαθολικοῖς Ἐπισκόποις.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἐπὶ σχετικῷ γράμματι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ, ὑποβάλλοντος ὅτι ἡ προσεχὴς συνεδρία τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν θέλει συγκληθῇ ἐν Τορόντῳ τοῦ Καναδᾶ κατὰ τὸν προσεχῆ Ἰούλιον, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως ἡ Α. Σεβασμιότης, μετέχουσα τοῦ συνεδρίου τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

ΤΑ 25 ΕΤΗ ΤΗΣ "ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ,,

ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΣ τῆς Ἐκκλησίας, κάτοπτρον τῆς ζωῆς της, τοῦ ἔργου της, χειραγωγὸς τῶν Χριστιανῶν μας εἰς τὴν εὐθύνην των νὰ εὕρουν καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς οἰκογένεια καὶ ὡς κοινωνία, εἰς τὴν σημερινὴν μάλιστα χαώδη τοῦ κόσμου κατάστασιν, τὸν ἀληθινόν των προσανατολισμόν, ἡ «Ὀρθοδοξία», εἰσέρχεται ἐφέτος, τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ 25ον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της

Ἡ «Ὀρθοδοξία» ὁρμᾶται πάντοτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, γράφων, πρέπει νὰ δίδῃ τὸ καλύτερον τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ἔχει κάμῃ τὴν διαπίστωσιν ὅτι σήμερον τὴν μεγαλυτέραν κυκλοφορίαν ἔχουν, οὐχὶ τὰ κακῆς ποιότητος δημοσιεύματα, βιβλία καὶ περιοδικά, ἀλλὰ τὰ παρέχοντα οὐσιαστικὴν τροφὴν καὶ ζητοῦντα νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν βαθυτέραν δίψαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, νὰ καλλιεργήσουν τὰ εὐγενέστερα καὶ ὑψηλότερα αἰσθήματα, τοῦθ᾽ ὅπερ μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἐξελίσσεται πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὸν πολιτισμόν.

Ἕνα περιοδικὸν περιωπῆς πρέπει νὰ κατοπτρίζῃ τὴν γύρω μας ζωήν, τὴν πραγματικότητα, νὰ μᾶς δεικνύῃ ἕνα δρόμον καὶ νὰ μᾶς τὸν φωτίζῃ, νὰ ἀναδίδῃ οὐχὶ τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ γραφείου μας ἢ τῆς ἀνέσεώς μας, ἀλλὰ τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ τόπου ὅπου μοχθεῖ καὶ ἀγωνίζεται ὁ ἀδελφός μας, ὅπου γεννᾶται καὶ μεγαλώνει τὸ παιδὶ καὶ καταφεύγει ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας ὁ ἄνδρας. Ἰδιαιτέρως δὲ προκειμένου περὶ τῆς «Ὀρθοδοξίας», πρέπει νὰ ἀναδίδηται ἀπὸ αὐτὴν ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Ἐκκλησίας ὅπου ἐπιδιώκεται ἡ ἀναγέννησις καὶ ἡ ἀναμόρφωσις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀτμόσφαιρα ὅπου συγκεντρωμένος κανεὶς ἀκούει καὶ αἰσθάνεται τὸν παλμὸν τῶν μεγάλων πραγμάτων ποὺ λέγονται Θεός, ἀρετή, ἀνθρω-

πίνη ἀξιοπρέπεια, πολιτισμός. Τὸ καλὸν περιοδικὸν ἔχει νὰ φέρῃ ἕνα μήνυμα, εἶναι ἕνα στήριγμα, οἰκοδομὴ εἶναι.

Μὲ τὸ περιοδικόν, ὅπως ἐν γένει μὲ τὸ βιβλίον, θὰ βοηθηθοῦν τὰ ἄτομα καὶ οἱ λαοὶ νὰ οἰκειωθοῦν καὶ νὰ ζήσουν τὴν μεγάλην ἀλήθειαν ὅτι ὅλοι εἴμεθα ἀδελφοί, ὅλοι ἔχομεν κοινὰς ῥίζας, κοινὴ εἶναι ἡ χαρά μας καὶ ἡ θλῖψίς μας, ὁ μόχθος καὶ ἡ ἀνάπαυσίς μας, ἡ ἐπιτυχία μας καὶ ἡ ἀποτυχία μας. Μὲ αὐτὸ θὰ γνωρίσωμεν τοὺς ἄλλους, καὶ ὅσο περισσότερον τοὺς γνωρίσωμεν, τόσο καλύτερον θὰ γνωρίσωμεν τὸν ἑαυτόν μας, θὰ ξεκαθαρίσωμεν τὴν γνώμην περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ὁ στόχος μας πρέπει νὰ εἶναι ὅτι πρέπει νὰ εἰσέλθωμεν εἰς περίοδον ὡριμότητος, νὰ κατορθώσωμεν νὰ κάμωμεν καὶ τὸν ἰσολογισμὸν τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων καὶ νὰ συνειδητοποιήσωμεν τὸν ἑαυτόν μας. Ποία εἶναι ἡ ἰδεολογική μας ζωή, οἱ γενικοὶ πνευματικοὶ καὶ κοινωνικοὶ προσανατολισμοί μας εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐκκλησιαστικὴν συνείδησίν μας, εἰς τὴν πορείαν τοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος, τῶν φιλοσοφικῶν στοχασμῶν καὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς προόδου; Ὁ Πατριάρχης μας εἶναι τὸ πρόσωπον ποὺ θὰ συγκεντρωθῶμεν γύρω Του, διὰ νὰ σταθῶμεν καὶ νὰ ἀντικρύσωμεν τὴν σύγχρονον εὐθύνην μας, μὲ τὸν παλμὸν τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ τὴν δόνησιν τοῦ πολιτισμοῦ μας, διὰ νὰ κάμωμεν τὰς ἀξιολογήσεις μας, τὰς νέας ἀπόψεις μας, ἐπάνω εἰς τὸ ἱστορικὸν ἐκκλησιαστικόν μας βάθρον.

ORTODOKSİA — Ahlâkî ve Dinî Resale

İmtiyaz sahibi ve Umum neşriyat Müdürü : ADALAR MİTROPOLİTİ DOROTEOS YEORGİADİS

Mahal İdare : Büyükada, Kanarya sok., No. 16, İstanbul.

Basıldığı yer ve tarih : Çituri Biraderler, 8 Nisan 1950.